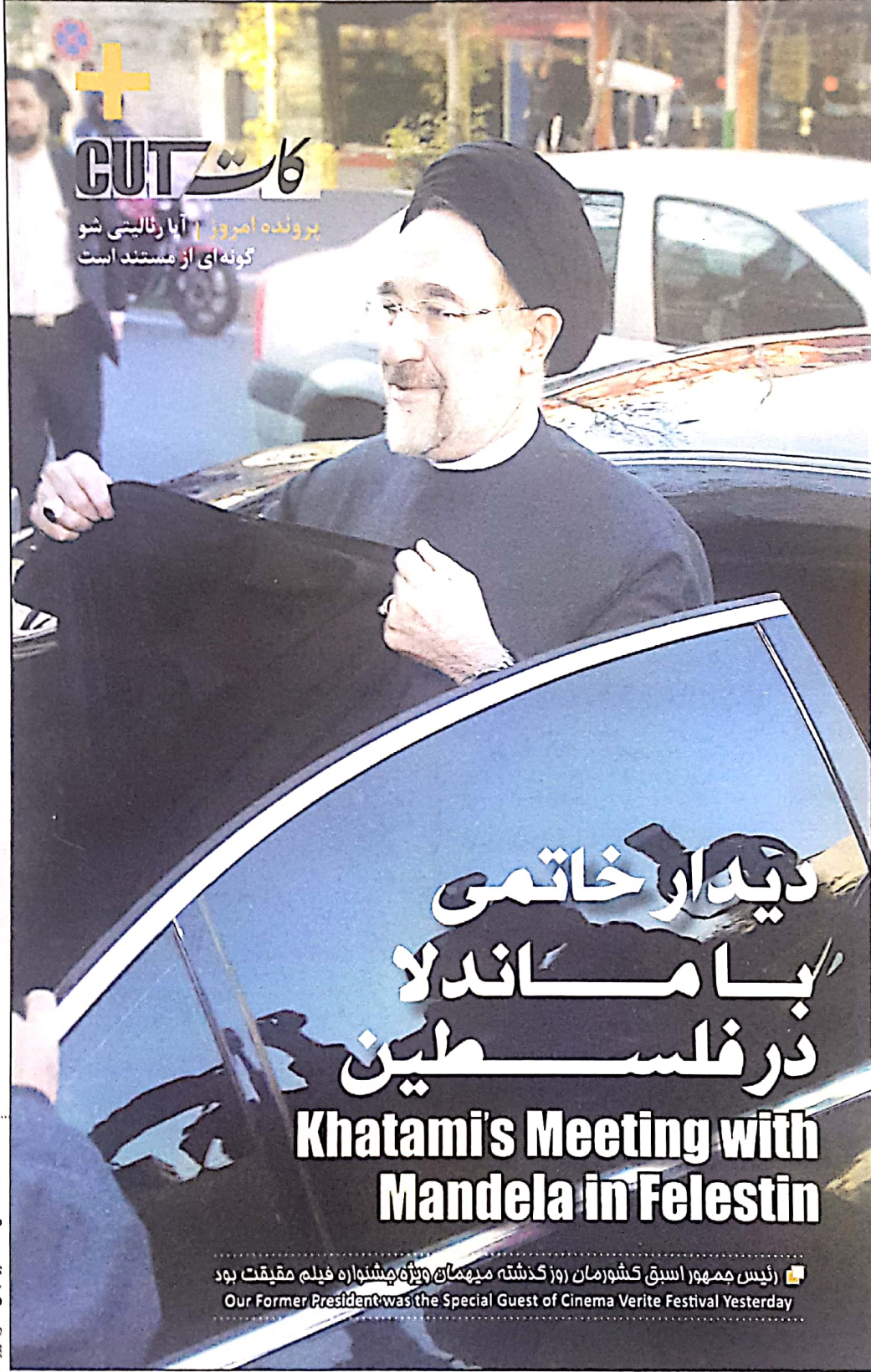

حقیقت

شماره هفتم
دوشنبه ۲۵ آذر ماه ۹۲

نشریه روزانه هفتمین جشنواره بین المللی فیلم مستند ایران - سینما حقیقت

Felestin & Sepideh Theaters
Tehran 10-17 Dec 2013
The 7th CINEMA VERITE Iran International Documentary Film Festival

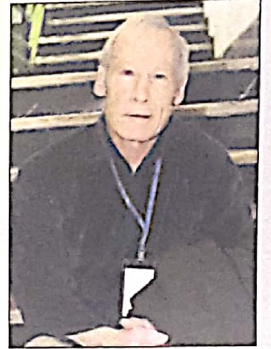

CUT
کات
برونده امروز | آمار واقعی شو
گونه ای از مستند است

دیدار خاتمی با ماندلا در فلسطین

Khatami's Meeting with Mandela in Felestin

رئیس جمهور اسبق کشورمان روز گذشته میهمان ویژه جشنواره فیلم حقیقت بود
Our Former President was the Special Guest of Cinema Verite Festival Yesterday

سینمای ایران نمایشگر
دل بستگی های بشر
گفت و گو با ریچارد پتیگرو
داور بخش بین الملل

معرفی نامزدهای
بخش های مختلف
جشنواره
تندیس ها به چه کسانی می رسند

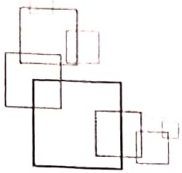
02

ترکیبی جادویی
از امید و انتظار
کارگردان مستند «این جمعه»
زندگی جانبازی را روایت کرده که
به اعتقاد خودش موردی بی نظیر و
فوق العاده خاص است

محمد خاجی غلامی پس از ساخت آثاری
چون «زننده در خاک»، «نامه ای بر روی
آب»، «زوران» و «ایستگاه ابوبوس» سراغ
ساخت مستندی درباره جانبازی کرمانشاهی
به نام نوروز علی عظیمی رفته است. جانبازی
که به شکل خاصی زندگی می کند و این
خاص بودن باعث شده همه چیز در ساخت
مستند این کارگردان جوان تغییر کند

12

تصویر: حامد خیرمیسری / آرشین

رگورد در پناه بلوط

فیلم «در پناه بلوط» که در بخش علمی - زیست محیطی شرکت کرده بود با کاندیدا شدن در پنج رشته (رگوردار نامزدی کسب جوایز شد

در فهرست نامزدهای اعلام شده از سوی هیئت داوران هفتمین جشنواره سینما حقیقت، نام مستند «در پناه بلوط» ساخته مهدی نور محمدی بیشتر از دیگر فیلم‌ها به چشم می‌خورد. این فیلم در پنج رشته نامزد دریافت جایزه شده است. بعد از آن مستند «لطفا بوق بزنید» به کارگردانی رضا فرهنگد و «خون مردگی» ساخته محمد کارت با کاندیدا شدن در چهار رشته در تبه دوم قرار دارند. اولی در بخش دینی - آئینی و دومی در بخش اجتماعی رقابت کرده است. «لیبک»، «برای گونگادین بهشت نیست» و «خاطراتی برای تمام فصول» در سه بخش نامزد کسب جایزه شده‌اند. در بخش قوم شناسی هیچ فیلمی نامزد نشده است.

بهترین کارگردانی بخش علمی - زیست محیطی:

در پناه بلوط / کارگردان: مهدی نورمحمدی
عقرب / کارگردان: مسعود متانی
پزندگان در سرزمین برف و آفتاب / کارگردان: فرشاد افشین پور

بهترین کارگردانی بخش تاریخی

ما همه سربازیم / کارگردان: مهدی قربان پور
شاهجهان / کارگردان: حسن نقاشی
شناسنامه / کارگردان: محمدرضا هاشمیان

بهترین کارگردانی بخش قوم‌شناسی

هیات داوران در بخش فیلم‌های قوم‌شناسی از میان دوازده فیلم راه‌یافته به بخش مسابقه هیچ فیلمی را واجد دریافت جایزه بهترین کارگردانی نمی‌داند.

بهترین پژوهش

اصفهان در بوق کارخانه/ پژوهشگران: رضاملبوس یاف، زهرانیاری
شناسنامه/ پژوهشگر: محمدرضا هاشمیان
گزارش شنبه/ پژوهشگر: علی محمد قاسمی
برای گونگادین بهشت نیست/ پژوهشگر: سیدغلامرضا نعمت پور
خاطراتی برای تمام فصول/ پژوهشگر: مصطفی رزاق کریمی

نامزدهای بهترین تصویربرداری

در پناه بلوط / تصویربردار: مهدی نورمحمدی
لیبک/ تصویربردار: مهدی آزادی
پزندگان در سرزمین برف و آفتاب/ تصویربردار: فرشاد افشین پور

نامزدهای بهترین تدوین

لطفا بوق بزنید/ تدوینگر: معصومه شاه‌نظری
خون مردگی/ تدوینگران: اسماعیل علیزاده، فرزاد نوری
در پناه بلوط/ تدوینگر: صادق رضایا

بهترین دستاورد فنی

نامزدهای بهترین صداگذاری و صدابرداری
لطفا بوق بزنید/ صدابردار: مرتضی غیور
در پناه بلوط/ صداگذار: صادق رضایا
خون مردگی/ صداگذار: آرش قاسمی

بهترین کارگردانی فیلم بلند

در پناه بلوط / کارگردان: مهدی نورمحمدی
برای گونگادین بهشت نیست/ کارگردان: غلامرضا نعمت پور
خاطراتی برای تمام فصول / کارگردان: مصطفی رزاق کریمی

بهترین کارگردانی فیلم نیمه بلند

خون مردگی / کارگردان: محمد کارت
لطفا بوق بزنید/ کارگردان: رضا فرهنگد
کمی بالاتر / کارگردان: لقمان خالدي

بهترین کارگردانی فیلم کوتاه

عقرب / کارگردان: مسعود متانی
خان آخر / کارگردان: گل اندام صغوی
لیبک / کارگردان: وحید امیرخانی

بهترین کارگردانی بخش اجتماعی

کمی بالاتر / کارگردان: لقمان خالدي
خون مردگی / کارگردان: محمد کارت
از ایران یک جدایی / کارگردان: هژازه موسوی و کوروش عطایی

بهترین کارگردانی بخش دینی و آئینی

لطفا بوق بزنید/ کارگردان: رضا فرهنگد
لیبک / کارگردان: وحید امیرخانی

بهترین کارگردانی بخش انقلاب و دفاع مقدس

ممد نبودی / کارگردان: شهرزاد توکل
سپیده‌دمی که بوی لیمو می‌داد/ کارگردان: آزاده یزادگیتی
پولیس پولیس/ کارگردان: هلمیر حسین خلیل زانمومین موسوی
خاطراتی برای تمام فصول / کارگردان: مصطفی رزاق کریمی

بهترین کارگردانی بخش پرتوه:

برای گونگادین بهشت نیست/ کارگردان: غلامرضا نعمت پور
خان آخر / کارگردان: گل اندام صغری
گزارش شنبه / کارگردان: علی محمد قاسمی

محصولات ارزشمند کارگاه‌ها

یک ماه ونیم قبل از برپایی کارگاه‌های هفتمین جشنواره سینما حقیقت، علاقه‌مندان از طریق سایت مرکز گسترش اقدام به نام‌نویسی کردند و براساس شناختشان از اساتید، درس‌ها و موضوع کارگاه‌های موردنظر را انتخاب کردند. جشنواره رویدادی عمومی است، به همین دلیل هیچ تمایزی برای انتخاب شرکت‌کنندگان در کارگاه‌ها قائل نشدیم. اگر تنها از مستندسازان دعوت می‌کردیم این ایراد گرفته می‌شد که آن‌ها امکان تحصیل دانشگاهی دارند، پس چرا برای عموم آزاد نیست. اگر عموم را دعوت می‌کردیم، دانشجویان و مستندسازان معترض می‌شدند به همین خاطر ما شرایط حضور در کلاس‌ها را آزاد گذاشتیم. خوشبختانه اکنون خروجی به دست آمده برای شرکت‌کنندگان بسیار مفید بوده. دغدغه اصلی ما در معاونت پژوهشی و تحقیقات مرکز گسترش، عرضه تئوری‌ها و نظریات جدید در حوزه سینمای مستند و تجربی است. کارگاه‌ها نیز براساس این رویکرد برگزار شدند. ضمن این‌که قرار گرفتن دانشجویان، فیلمساز و محقق در کنار همدیگر نتایج کامل‌تری به همراه دارد. وانگهی طرح نظریات اساتید دیگر کشورها به شرکت‌کنندگان وسعت دید بیشتری برای رسیدن به آثار خلاقانه‌تر می‌دهد. همواره یکی از اهداف ما آشنایی با حرف‌های و اندیشه‌های نو در جهان امروز است. در جهانی که تکنولوژی جامعه را به سمت‌وسوی جدیدی می‌برد، ما هم نیاز به فرهنگ‌سازی‌ها بیشتر و بنیادی‌تر داریم. پیرو همین نگرش بیشتر کارگاه‌ها براساس تبادل نظر برای یافتن تئوری‌ها و نظریه‌های جدید بود. به کسانی که نتوانستند در کارگاه‌ها شرکت کنند این نوید را می‌دهیم که برنامه همه کارگاه‌ها ضبط شده‌اند و به زودی به صورت دی‌وی‌دی و کتاب در اختیار علاقه‌مندان قرار می‌گیرد.

The Valuable Results of the Workshops

Before the opening of the festival, we registered the people interested in workshops of the 7th Cinema Verite festival. Applicants' familiarity with lessons, lecturers and subjects was our priority in order to register them. We did not impose any limitation for the applicants to participate in the workshops and fortunately the final result has been very satisfying to the applicants. Our main concern is to develop and support new theories in documentary and experimental cinema.

Alireza Ghasemkhan
Research Assistant Director of DEFC

Felstein & Sepiden Theaters سینما حقیقت
Tehran 10-17 Dec 2013
The 7th CINEMA VERITE Iran International Documentary Film Festival
هفتمین جشنواره بین‌المللی فیلم مستند ایران
۱۹ تا ۲۶ آذر ۹۲ تهران
سینما قاسمی - سینما سپیده

رویداد
شماره فیلم
دوشنبه ۱۵ آذرماه ۹۲

گفته‌ها

ممسن عبدالوهاب

فیلمسازی مستند در حال همگانی شدن است و به نظر می‌رسد این دو عامل یعنی در دسترس بودن امکانات فیلمسازی و رایج شدن تولید فیلم مستند باعث بالا رفتن میزان تولید این آثار در کشور شده است. ضمن این‌که تولید آثار مستند غیرحرفه‌ای باعث نمی‌شود کیفیت سینمای مستند پایین بیاید؛ همان‌طور که اگر کسی نوازنده خوبی نباشد به‌طور کلی لطمه‌ای به موسیقی کشورش وارد نمی‌آورد؛ اتفاقاً وقتی شرایط برای مستندسازی فراهم باشد.

وهید جاووش

با وجود دوربین‌های دیجیتال شرایط مستندسازی هم آسان‌تر شده است؛ اما حجم بالای تولید آثار مستند به این معنی نیست که در طول این سال‌ها مستندسازان خوب و حرفه‌ای تربیت کرده‌ایم یا سیاست‌گذاری درستی در این زمینه صورت گرفته است؛ بلکه چنین اتفاقی به دلیل خلاقیت و استعداد خود مستندسازان بوده است. من معتقدم کیفیت آثار مستند در سال‌های اخیر، خیلی بهتر شده است که این را در جشنواره سینماحقیقت هم شاهد هستیم.

لقمان فالدی

هر پروژه‌ای که به من معرفی می‌شود تا آن رابه موضوع دلی تبدیل نکنم، قبول نخواهم کرد. من سعی کردم سفارشی بودن را در کارهایم حذف کنم و در قلمون خودم امری وجود دارد که بپرسم چرا این پیشنهاد به من شده است؟ اگر یک فیلم در خود من چالش به وجود نیارد قطعاً فیلم خوبی نیست. با سفارشی کار کردن به هیچ‌جا نمی‌رسیم اما هنگامی که با علاقه کاری را انجام می‌دهیم اتفاقات بهتری برایمان می‌افتد. من معتقدم از هر کاری باید لذت خلق شود، اگر در هر کاری از پشت‌سحنه آن لذت نبرم قطعاً کار خوبی نخواهد شد.

قاب مستند

تصویری جالب از حضور نوجوانان در جشنواره هفتم سینما حقیقت. تعدادی از دانش‌آموزان علاقه‌مند به مستند پس از گشت‌وگذار در سینما فلسطین، با محمد مهدی طباطبائی نژاد، دبیر جشنواره، عکس یادگاری گرفتند. از قاب مستند به این عکس نگاه کنید خیلی نکته‌ها دستگیرتان می‌شود!

نامه مستندساز جنجالی

فیلم «الفبای سیاست» بعد از پنج سال توقیف در جشنواره هفتم اکران و با استقبال فراوان مواجه شد. این مستند که درباره سه رئیس‌جمهور جنجالی (محمود احمدی‌نژاد، هوگو چاوز و جرج بوش) است، به خاطر استقبال بالا ساعت ۱۲ امروز بلر دیگر در سالن شماره یک سینما فلسطین به نمایش درمی‌آید. هم‌زمان هم کارگردان این مستند از نمایندگان مجلس شورای اسلامی دعوت کرده است تا به تماشای این فیلم بنشینند. متن نامه محمدرضا اکبری خطاب به رئیس مجلس و اعضای کمیسیون فرهنگی به این شرح است: «در این چند روز قلم‌های ناآگاه و وابسته به جریان‌های خاص که بر همگان مشخص است به قصد پنهان کردن چه چیزهایی به کار افتاده‌اند و ناآگاه به امر ساختن فیلم‌های درون‌گفتنی می‌تازند و بی‌هیچ درایتی استعدادهای این سرزمین را نادیده می‌گیرند. جناب آقای مطهری، جناب آقای حدادعادل و نمایندگان دلسوز این مرزوبوم، خواستارم تا یک‌بار برای همیشه و با هم به تماشای فیلم «الفبای سیاست» بنشینیم تا بدانیم که در برزخ ناجوانمردانه تحریم و ریاضت‌های اقتصادی، سورچرانی‌های ناجوانمردانه بابت‌المال خیانت‌است؟ یا با هزینهای بسیار ناچیز فیلمی در نگوشت اتاق جنگ آمریکا، افراطی‌گری، خشونت، جنگ و تحریم ناجوانمردانه‌ساختن؟!»

یک اختتامیه پر از غافلگیری

مراسم اختتامیه هفتمین جشنواره سینماحقیقت ساعت ۱۹ فردا در تالار وحدت برگزار می‌شود. با کلی سورپرایز و میهمان ویژه دست‌اندرکاران جشنواره تصمیم گرفتند مراسم پایانی سر و شکلی متفاوت از نمونه‌های مشابه داشته باشد تا میهمانان به جای یک مراسم خشک و معمولی، فضایی صمیمی را تجربه کنند. کارگردانی مراسم برعهده محمد حمیدی مقدم است که تجربه‌های زیادی در زمینه کارگردانی مراسم‌های مختلف سینمایی دارد. او در گفت‌وگو با نشریه روزانه از اختتامیه‌های جذاب و متفاوت خبر می‌دهد و می‌گوید: «برای این مراسم سعی کرده‌ایم از آلمان‌های گرافیکی و بصری زیادی استفاده کنیم. ضمن این‌که مراسم با ریتمی تند برگزار خواهد شد و امیدواریم برنامه در دو ساعت تمام شود». همان‌طور که از قبل اطلاع‌رسانی شده در مراسم اختتامیه نکوداشت ناصر تقوایی و سیدحسن بنی‌هاشمی برگزار خواهد شد. برای این بخش کلیبی ساخته شده که در آن فیلمسازان درباره این دو هنرمند صحبت کرده‌اند. ضمن این‌که حمیدی مقدم برای مراسم نکوداشت این دو مستندساز جنوبی چند برنامه غافلگیرکننده دیگر هم در نظر گرفته است. اجرای زنده موسیقی از دیگر بخش‌های این برنامه است. حمیدی مقدم در این باره می‌گوید: «موسیقی مراسم، فولکلوریک است و به صورت زنده اجرا می‌شود. موسیقی‌های محلی از جذاب‌ترین گونه‌های فرهنگی ماست که برای مستندسازان و پژوهشگران نکات قابل کشف زیادی در چینه دارد.»

فردا در نشریه روزانه می‌فوانید

07

کاوور استوری
گفت و گو
خسرو لقمی
باباابوالفضل جلیلی

10

سینمای ایران
بررسی فیلم‌های
«ترکس مست» و
«حلی بدون کارت»

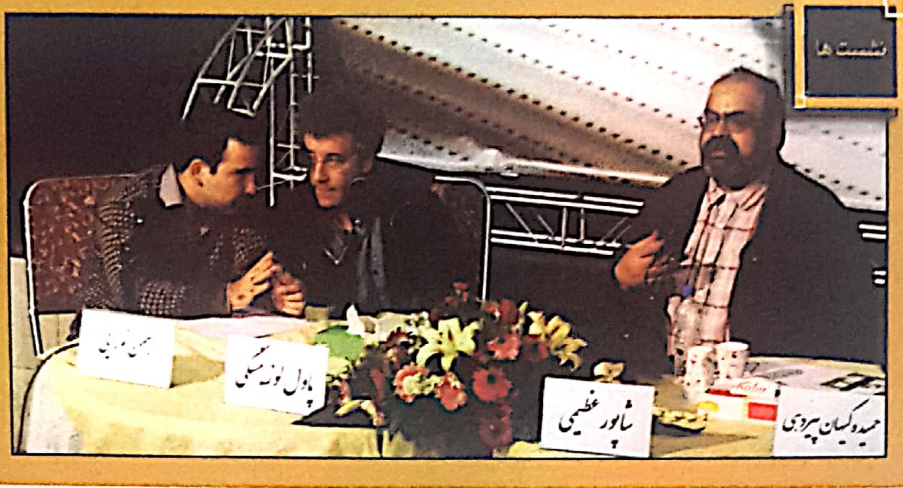

06

گفت و گو
ناصرملک مطیعی و
حضورش در جشنواره
سینماحقیقت

فردا در ۷:۳۰: معرفی برگزیدگان جشنواره هفتم

Criticism of Art, Music and Constitutional Revolution

The 5th review meeting of the 7th Cinema Verite Festival was held yesterday. Three films of the festival were reviewed in this meeting with the presence of Shapour Azimi, as film critic. Ebrahim Haghighi with 'In Praise of Seventies', Pawel Łoziński with 'Father and Son' and Carlos Agulló with 'Plot for Peace' were also present as the film directors. The first Iranian film was made in praise of visual and graphic art masters of Iran, such as Aidin Aghdashlou, Siamak Ahsayi and Abbas Kiarostami.

پرده برداری از حقایق ناگفته تاریخ

پنجمین نشست جشنواره سینما حقیقت به نقد و بررسی فیلم‌های «در ستایش هفتاد سالگی»، «پدر و پسر» و «نقشه صلح» اختصاص داشت

(مرا نمی)

مرزهای فیلم داستانی و مستند

نقشه صلح
 مجری: حمیده کیهان پیردهی
 کارگردان: کارلوس آلوکو
 منتقد: شاپور عظیمی
 موضوع مستند: پرده برداری از حقایق ناگفته‌ای است که در پس هزار توهان پیچیده تاریخ پنهان مانده است.

جلسه نقد و بررسی فیلم «نقشه صلح» به جلال میان منتقد و کارگردان بر سر مرزهای فیلم داستانی و مستند گذشت، طوری که چند تماشاگر که در سالن حضور داشته‌اند از کارگردان طرفداری کردند.

کارلوس آلوکو: وقتی مندی یا کوبسن، کارگردان دوم فیلم من زنگ زد، واقعا شوکه شدم. کار من تدوین فیلم‌های داستانی است و به عنوان کارگردان فقط فیلم کوتاه داستانی ساختم. ولی او به من گفت به دنبال یک کارگردان آثار داستانی است تا بتواند مخاطبان جوان در سطح بین‌المللی به دست بیاورد، نه فقط علاقه‌مندان به مستند تاریخی. این اولین بار است که با این شکل نقد مواجه شدم، البته نمی‌توانم بگویم با آن موافق هستم. من به قواعد و قوانینی که می‌گویند فیلم داستانی و مستند چیست اعتقادی ندارم، جذابیت فیلمسازی و هنر از نظر من در این است که هر کس می‌تواند در آن منحصرفرد باشد و شما در آثار هنری دیگران فریادتان را با او ببینید و بشناسید. در این پروژه خاص نمی‌توانم بگویم این جز ناتمام است. خودم را یک ابزار در خدمت تهیه‌کننده می‌دانم تاکنون در جایی از من نخواستند که در فیلم مرز داستانی و مستند را پیدا کنم و نمی‌دانم چرا به خاطر این مساله فیلم من قابل استناد نیست، به خصوص که شاهد هستیم سران کشورها و افراد مهمی در خصوص این فیلم صحبت کرده‌اند.

شاپور عظیمی: فیلم را که می‌دیدم متوجه شدم با یک مستند کاملا داستانی برخورد شده و فیلم خیلی پر تنش اطلاعات را به بیننده می‌دهد و مثل یک فیلم داستانی اجازه نمی‌دهد اطلاعات را هضم کنیم. همین‌طور که کارگردان می‌گوید به نظرم می‌رسد این ها خواست سفارش دهنده و راهی برای عرض اندام کارگردان در مقام فیلمساز است. فیلم را تحت محکمی با سیمای مستند ندارد حتی مدت زمان این مستند مانند یک فیلم داستانی است. رفت و آمد شخصیت‌ها تکراری شده و کارگردان با گفتن این که تفاوتی بین مستند و فیلم داستانی قائل نیست خودش را راحت می‌کند.

پدر و پسر فیلمساز در جاده پاریس

پدر و پسر
 مجری: حمیده کیهان پیردهی
 کارگردان: پاول لوزینسکی
 منتقد: شاپور عظیمی
 موضوع مستند: نمایش یک تجربه خانوادگی برجسته است؛ دو فیلمساز، دو دوربین و یک سفر.

«پدر و پسر» تنها با حضور پاول لوزینسکی، کارگردان فیلم مورد بررسی قرار گرفت.

پاول لوزینسکی: ایده ساخت این فیلم در باره پدرم، ۴ سال پیش به ذهنم رسید اما پدرم در ابتدا با آن مخالفت کرد. بعد از مدتی او گفت می‌شود به این موضوع فکر کرد به شرطی که فقط تو کارگردان نباشی و من بازیگر تو. من هم کارگردانی کنم و در این کار با تو سهیم باشم. این اتفاق یک گفت‌وگوی عمیق بین من و پدرم برقرار کرد که اگر این اتفاق نمی‌افتاد نمی‌توانستم بگویم فیلم صادقانه است. ما هفته‌ای دو بار همدیگر را می‌دیدیم و با هم حرف می‌زدیم. گفت‌وگوهای احساسی خوبی بین ما شکل گرفت اما کشش یک فیلم را نداشت. این بود که ایده ساخت فیلم جاده‌ای به ذهنم رسید که با پدرم از ورشو پایتخت لهستان به پاریس برویم، بقیه‌اش را هم که احتمالا دیده‌اید. من هم به این موضوع فکر کردم که چرا این فیلم را درباره پدرم ساختم. اولین خواسته من جاودانه کردن پدرم بود اما در تدوین فهمیدم اساسا این فیلم را ساختم که خودم را بهتر بشناسم. عاشق نمای چهره آدم‌ها در کلوژ آپ هستم برای همین بیشتر از این نما در فیلم استفاده کردم. این که پدرم فیلم را دوست داشت یا نه، پیچیده است چون او هم قصد دارد با تصویری که ضبط کردیم فیلم خودش را بسازد و این گفت‌وگو هنوز به پایان نرسیده.

شاپور عظیمی: دوست ندارم به یک مستند داستانی فکر کنم، دلم می‌خواهد باور کنم این دو نفر مرزهای شخصیتی خود را جلوی دوربین شکستند و ما را با خود همراه ساختند. من از دیالوگ‌های این فیلم دو صفحه یادداشت برداشتم، دیالوگ‌هایی که بسیار تاثیرگذار است. استفاده از نماهای مدیوم در این مستند نشان از هوشمندی کارگردان فیلم است. کارگردان فیلم را بسیار متعادل ساخته و حق پدرش را نخورده است. مسائلی که در این فیلم مطرح می‌شود بسیار انسانیست. تنها چیزی که در این مستند مرا اذیت کرد، استفاده از نماهای کلوز آپ بود.

سه استاد و هنرمند ایرانی

در ستایش ۷۰ سالگی
 مجری: حمیده کیهان پیردهی
 کارگردان: ابراهیم حقیقی
 منتقد: شاپور عظیمی
 موضوع مستند: بزرگداشت ۷۰ سالگی اساتید هنرهای تجسمی و گرافیک ایران آقایان محمد احصابی، آیدین آغداشلو و عباس کیارستمی.

نشست نقد و بررسی روز گذشته، بر مخاطب‌ترین جلسه جشنواره حقیقت بود که به نقد و بررسی یک فیلم ایرانی و دو فیلم خارجی اختصاص یافت. «در ستایش ۷۰ سالگی» در حضور کارگردانش مورد بررسی قرار گرفت.

ابراهیم حقیقی: آموزشگاه تخصصی گرافیک ویژه در سال ۸۹ تصمیم گرفت برای سه استاد معروف گرافیک بزرگداشت برگزار کند. من به عنوان دوست و کسی که باید به این بزرگان ادای دین می‌کرد، قبول کردم این فیلم را برای بزرگداشت آنها بسازم. این فیلم از آن موقع تاکنون در جایی نمایش داده نشده. فیلم اصلا ادعای معرفی این سه نفر را ندارد، فقط چند سوال یکسان از آن‌ها می‌پرسد تا از روی پاسخ‌های آنها به نسبت این افراد با دنیا، هنر و ارتباط بین خودشان بی‌ببرد. دو هفته قبل از این مراسم، دو نفر از این آقایان در سفر بودند که ما به آن‌ها درباره ساخت این فیلم اطلاع دادیم. یک هفته به مراسم مانده بود آن‌ها برگشتند برای همین زمان زیادی برای ساخت این فیلم نداشتیم. این‌ها توجیه نیست بلکه توضیح وقایعی است که اتفاق افتاده، نمی‌دانم از چه کسی باید گلایه کنم. دو نفر را به شما معرفی می‌کنند و می‌گویند این‌ها فیلم بردار و صدا بردار هستند بعد وقتی به تدوین می‌رسی، می‌بینی که یکی از دوربین‌ها صدا نگرفته، دیگری صدایش تویز دارد و چاره‌ای نداری جز این که با همان تصاویر تدوین را انجام بدی. من داور هستم و ۱۲۰ فیلم جشنواره را دیده‌ام، ادعایی ندارم فقط می‌خواستم فیلم دیده شود، چون اعتقاد دارم فیلم برای صندوق خانه نیست. ما دچار مضیقه هستیم، جز در جشنواره سینما حقیقت فرصتی برای اکران فیلم‌هایمان نداریم.

شاپور عظیمی: مسئله ابهام برانگیز فیلم این است که چرا به کارهای تصویری این اساتید پرداخت نشد و فقط از گفت‌وگو مستقیم استفاده کردند. با وجود این که فیلم دو فیلم‌بردار دارد در قسمت‌هایی که با محمد احصابی گفت‌وگو می‌شود از همان یک زاویه استفاده شده و کار از یک دستی خارج شده است.

کارگاه Scorsese; the Digital Myth

The morning workshop was held on the subject of 'Digital Facts' with the presence of Hamid Rasouli Chizari. This workshop was held on the purpose of reviewing technology in the production process of making documentary films. The session ended after reviewing the history of photography, the destiny of cameras and Scorsese as digital myth of cinema world.

کارگاه Producer Is Not Just an Investor

'The Role of Producer in Documentary Film' was the subject of the evening workshop held in Saba Cultural and Art Institute yesterday. Harun Yashayabi, producer, talked about the producer's responsibilities and tasks in documentary cinema. He emphasized on the importance of research and resource in documentaries.

اسکور سیزی اسطوره دیجیتال

کارگاه «حقایق دیجیتال» با مرور جذاب تاریخ شکل گیری عکاسی و اولین نگاتیوهای تولید شده، یکی از پر بارترین کارگاه‌های جشنواره بود

موضوع سمینار:

حمید رسولی چیزری
مهمان: حمید رسولی چیزری

کارگاه «حقایق دیجیتال» با هدف بررسی تکنولوژی در تولید فیلم‌های مستند در موسسه فرهنگی هنری صبا برگزار شد. مدیریت این برنامه را جعفر صانعی مقدم برعهده داشت.

آواز یک سفر هزار فرسخی

حمید رسولی عکاسی را نخستین مظهر تکنولوژی برای ثبت حقایق دانست و در مقدمه گفته‌هایش گفت: «گذشتگان ما ریشه‌ای داشته‌اند که باید آن‌ها را بشناسیم. هر کس این ریشه‌ها را کشف کند موفق تر خواهد بود.» او سپس با اشاره به پیشینه عکاسی در ثبت اتفاقات مهم این گونه صحبتش را پی گرفت: «نخستین شیوه عکاسی در سال ۱۸۲۹ رواج یافت. ژوزف نیسپور نیپس فرانسوی که تحصیلاتش در رشته شیمی و فیزیک بوده در زمان انقلاب فرانسه به عنوان ستوان دوم وارد جنگ می‌شود و تصمیم می‌گیرد وقایع جنگ را به تصویر بکشد. او به فکر اتاقک تاریکی که در یکی از نقاشی‌ها دیده بود می‌افتد. یک روز به‌صورت خیلی اتفاقی سینی‌ای که تصویر پنجره را منعکس کرده بود، توجهش را جلب کرد و به دلیل این که شیمی خوانده بود متوجه شد که نقره به نور حساس است. بعد از آن یک صفحه سینی برمی‌دارد، صیقل می‌دهد و نقره‌اندود می‌کند. تا قبل از این همه تصاویر حکاکی می‌شدند اما نیسپور نیپس با عکسی که چاپ کرد یک سفر هزار فرسخی را شروع کرد.

اولین نگاتیو جهان

رسولنی سپس به چگونگی اختراع نگاتیو اشاره کرد و توضیح داد: مخترع نگاتیو ریچارد مدوکس بود که در سال ۱۸۲۱ توانست زمان تولید یک عکس را به یک ثانیه از اختراع نگاتیو دوربین روی دست آمد. بعد از آن جورج ایستمن (Eastman George) در سال ۱۸۸۴ دوربینی با نام Kodak اختراع کرد. او دلیل این نامگذاری را تلفظ راحت این کلمه برای همه مردم جهان دانست. این دوربین با شعار «یک دکمه را فشار دهید، بقیه‌اش با ما» تولید شد. نمونه اولیه این دوربین مقوایی بود که چند عکس بیشتر در خود ضبط نمی‌کرد و بعد از عکسبرداری باید آن را برای ظاهر کردن به شرکت می‌دادی و یک دوربین جدید می‌گرفتی اما نمونه چوبی این دوربین در سال ۱۸۸۸ تولید شد که مشکلات قبلی را نداشت.

عکس اولین سند تاریخی است

حمید رسولی در قسمت دوم کارگاه درباره فیلم و دوربین‌های فیلمبرداری صحبت کرد. به گفته او تاریخچه دوربین فیلمبرداری به سال ۱۸۹۴ برمی‌گردد؛ وقتی که برادران لومیر با اختراع کردن اولین دوربین و سفر دور دنیا نمایشی از مردم را به آن‌ها نشان می‌دادند که حتی باعث وحشت آن‌ها می‌شد. عکاسی در شکل گیری فیلمبرداری هم موثر بوده است و از بدو پیدایش خدمات ارزنده‌ای به دنیای هنر داشته است. رسولی معتقد است که عکس به عنوان یک سند تاریخی است و یک عکاس یا فیلمبردار قبل از هر چیزی می‌تواند از تصاویر بیاموزد.

تهیه کننده صرافسرمایه گذار نیست

هارون یشایابی، در سمینار روز گذشته وظایف تهیه کننده در سینمای مستند را تشریح کرد

موضوع سمینار:

نقش تهیه کننده در سینمای مستند
مهمان استاد: هارون یشایابی

محوریت یکی از سمینارهای روز گذشته جشنواره سینماحقیقت که در موسسه فرهنگی هنری صبا برگزار شد، «نقش تهیه کننده در سینمای مستند» بود. هارون یشایابی علاوه بر فیلم‌های داستانی، تهیه کننده چندین فیلم مستند را هم برعهده داشته. برای همین با حضور در این سمینار علاوه بر طرح مباحث مهم در خصوص تهیه کننده در سینما به سوالات شرکت کنندگان و مستندسازان جوان درباره اهمیت حضور تهیه کننده در فیلم‌های مستند پاسخ داد.

اهمیت تحقیق و منابع در فیلم مستند

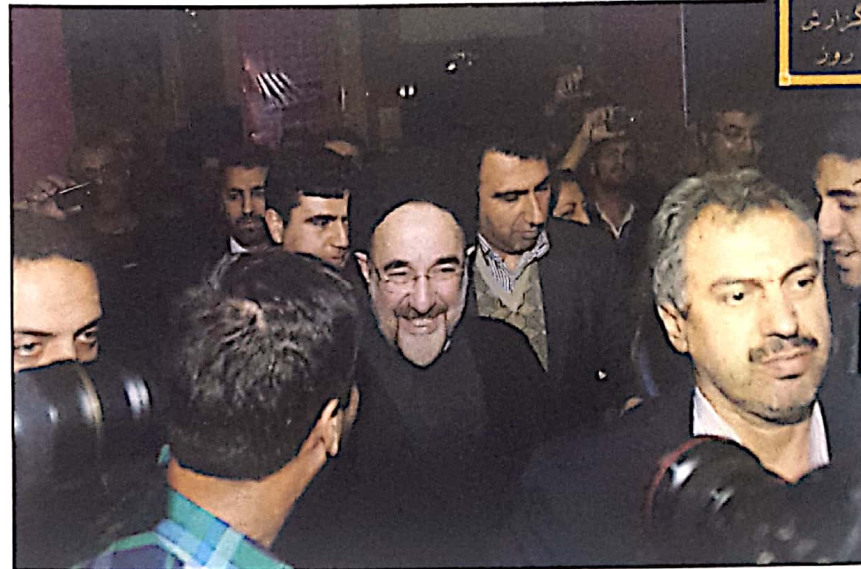
هارون یشایابی سمینار را با مفهوم تازه تهیه کننده و وظایف او در سینما شروع کرد. به گفته او تهیه کننده نقش بسزایی در تولید و بهره‌برداری از فیلم هم در سینمای داستانی و هم مستند دارد. او اگرچه تخصص اصلی‌اش در تهیه کنندگی فیلم‌های داستانی و سینمایی است اما در این جلسه به فراخور ترکیب حاضرین بحث را به شیوه‌های تهیه کننده در سینمای مستند گستراند و کارهایی را که یک تهیه کننده برای تولید فیلم مستند باید انجام دهد با جزئیات بیان کرد. او گفت: «اولین وظیفه تهیه کننده مخصوصاً در سینمای مستند، فراهم ساختن امکان دسترسی کارگردان و سایر عوامل تولید فیلم به اسناد و مدارکی است که برای به سرانجام رساندن پروژه مستند مورد نیاز هستند.» به عقیده او در سینمای مستند تحقیق و جمع‌آوری منابع قابل‌الطمینان اهمیت زیادی دارد؛ چراکه به نقل قول‌های شفاهی و ملاحظه‌هایی نمی‌توان بدون بررسی دقیق اتکا کرد.

جزئیات و وظیفه تهیه کننده

تهیه کننده را می‌توان به نوعی مدیر پروژه دانست. یشایابی درباره تقسیم کار در سینما گفت: «تهیه کننده در راستای تولید و بهره‌برداری، نقش مدیریت پروژه را دارد. او از زمان قلمی شدن ساخت فیلم از طرف کارگردان تا معرفی و به نتیجه رسیدن آن مسئولیت بزرگی بر دوش دارد. کارگردان به یک بازوی اجرایی برای فراهم آوردن امکان تولید نیازمند است. نام این بازوی اجرایی تهیه کننده است.» به گفته یشایابی، تهیه کننده علاوه بر جذب سرمایه برای ساخت فیلم، وظیفه اجاره لوکیشن و در صورت لزوم کسب اجازه از سازمان‌ها و مراکز دولتی برای فیلمبرداری را دارد. بستن قراردادهای لازم برای افراد جهت حضور در لوکیشن هم به او مربوط است. تهیه کننده بعد از کارگردان، عوامل را هم انتخاب و آنها را با گروه هماهنگ می‌کند و بعد قراردادهای مربوط به آنها را با توجه به بهای قرارداد و زمان پرداخت آن تنظیم می‌کند. تهیه امکانات فنی برای تمام دوران فیلمبرداری و همین‌طور تدوین و تکثیر هم از وظایف تهیه کننده است. اما در این میان جذب سرمایه و استفاده مطلوب از آن و همین‌طور ارتباط میان سرمایه‌گذار با کارگردان از مهمترین وظایف تهیه کننده است. با این حال در صورتی که سرمایه واریز شده برای فیلم کمتر از هزینه تولید باشد، تهیه کننده وظیفه دارد حمایت‌های مالی نهادهای خدماتی یا تجاری را برای کمک به بودجه فیلم جذب کند. به گفته یشایابی این جذب حامی‌های مالی باید به طریقی باشد که هیچ‌گونه تبلیغات یا اسپانسرری هدف و جریان اصلی فیلم را تحت‌الشعاع قرار ندهند.

Khatami's Sudden Appearance and a Memorable Day at the Festival

Mohammad Khatami attended the festival to watch 'Plot for Peace' in Cinema Felestin yesterday. Khatami, as one of the most popular and well-known figures of Iran's politics suddenly appeared in Cinema Felestin in the 6th day of the festival and made a memorable day for the people who were present there. He came to watch a historical documentary about 'Nelson Mandela'. The film is the untold story behind History, a well-kept secret behind the world-wide icon: Nelson Mandela's release was a Plot for Peace. For the first time, heads of state, generals, diplomats, master spies and anti-apartheid fighters reveal how Africa's front line states helped end apartheid. After eight years, it was the first time that Khatami attended a formal film festival.

گزارش روز

یک روز خاطر هانگیز با حضوری ناگهانی

سیدمحمد خاتمی، رئیس جمهور اسبق ایران در ششمین روز جشنواره سینماحقیقت برای تماشای مستند «نقشه صلح» به سینما فلسطین آمد

مهسا همتی

hematmahsa@gmail.com

یکی از محبوب ترین و سرشناس ترین شخصیت های سیاسی کشور در ششمین روز جشنواره به سینما فلسطین آمد تا با حضورش بیش از پیش به اعتبار جشنواره سینماحقیقت بیفزاید. «سیدمحمد خاتمی» رئیس جمهور سابق ایران که چند روز پیش نتوانسته بود در مراسم بزرگداشت «نلسون ماندلا» شرکت کند، برای تماشای مستند «نقشه صلح» که درباره زندگی ماندلا و مبارزاتش با آپارتاید در آفریقای جنوبی است، به سینما فلسطین رفت. می توان گفت این برای اولین بار در هشت سال گذشته است که سیدمحمد خاتمی در یک جشنواره رسمی سینمایی حضور می یابد.

سوپرایز شدن حاضرین سینما فلسطین

حضور سید محمد خاتمی در ششمین روز جشنواره از قبل اعلام نشده بود تا او بتواند با امنیت و آرامش بیشتری در این فستیوال حضور پیدا کند. برای همین هم هیچ یک از فیلمسازان و سینما دوستانی که طبق روال هر روز جشنواره برای تماشای فیلمهای مستند به سینما فلسطین آمده بودند از ماجرا خبر نداشتند. تنها میزبانان این مراسم در جریان اتفاق پیش رو بودند. محمد مهدی طباطبایی نژاد دبیر جشنواره، فریدون عموزاده خلیلی، داستان نویس و از دوستان محمد خاتمی و همپنطور مهدی کرم پور کارگردان سینما به همراه عده ای از کارکنان جشنواره تقریباً نیم ساعت قبل از رسیدن خاتمی برای استقبال از او جلوی در سینما فلسطین جمع شده بودند. مردم هم کم کم از شوقی که در وجود میزبانان وجود داشت و نگاه گاه و بی گاه منتظران به انتهای خیابان فهمیدند که قرار است مهمان ویژه ای بیاید. ساعت ۱۵ و ۴۵ دقیقه انومبیل سیاه رنگ خاتمی جلوی در سینما فلسطین توقف کرد و او به همراه محمدجواد فریدزاده که در دوران ریاست جمهوری خاتمی سفیر ایران در وانیکان بود از آن پیاده شدند. حاضران در اطراف سینما فلسطین و خیابان طالقانی و میدان فلسطین ناخودآگاه شروع به دست زدن و تشویق خاتمی کردند. صدای تشویق بیشتر و بیشتر شد تا اینکه افراد حاضر در داخل سینما فلسطین که از همه چیز بی خبر بودند به جلوی در سینما هجوم آوردند و بسا دیدن خاتمی به جمعیت پیوستند و شروع به تشویق کردند. خاتمی با لبخند همیشگی اش وارد سالن سینما شد. دبیر جشنواره علاوه بر فریدون

عموزاده خلیلی، هوشنگ مرادی کرمانی از نویسندگان بنام ایران و حسین ترابی مستند ساز دوران انقلاب را هم که از دوستان محمد خاتمی هستند دعوت کرده بود. خاتمی که انتظار دیدن آن ها را نداشت با دیدن آن ها در سالن سینما غافلگیر شد و احوالپرسی گرم آن ها با هم سوژه عکاسان شد.

دوست ماندلا به تماشای فیلم او نشست

اما دلیل آمدن خاتمی یک فیلم مستند بود. مستندی درباره دوست بزرگ تازه در گذشته اش ماندلا فیلمی نام «نقشه صلح» این فیلم چند ماه پیش آکران خود را در سرتاسر دنیا آغاز کرده و جوایز بسیاری هم از جشنواره های مختلف گرفته است؛ اما دیروز اولین آکران آن بعد از مرگ «نلسون ماندلا» بود. پس از آنکه مخاطبین در سالن سینما مستقر شدند «کارلوس آگولو» کارگردان پرتغالی این مستند به روی سن آمد و گفت: «افتخار می کنم آقای خاتمی به عنوان یکی از دوستان نلسون ماندلا به مراسم نمایش فیلم آمدند». آگولو که از آمدنش به ایران خوشحال بود از جشنواره سینماحقیقت به خاطر دعوتش به این جشنواره تشکر کرد و گفت: «خوشحالم که برای نخستین بار در ایران هستم و از همه شما مخاطبان سینما تشکر می کنم که به دیدن فیلم من آمده اید؛ مخاطبان سینما هستند که به کار من معنا می بخشند.»

مهربانی ماندلا

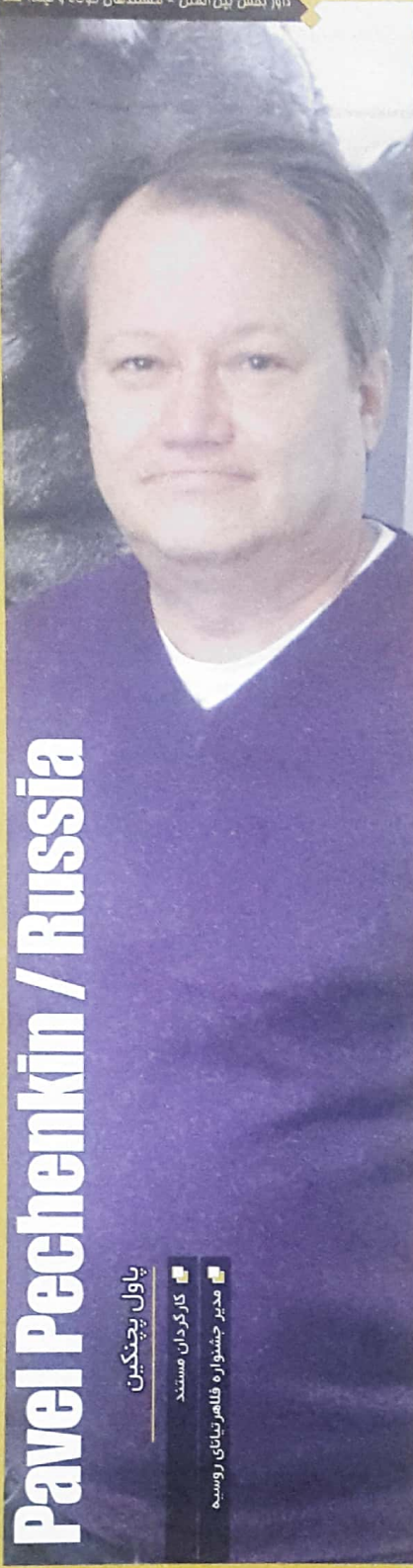
کارگردان «نقشه صلح» بعد از بیان کردن نکاتی درباره فیلم و زندگی نلسون ماندلا، سیدمحمد خاتمی را به روی سن دعوت کرد تا چند دقیقه ای را درباره قهرمان آفریقای جنوبی صحبت کند. خاتمی روی سن با لحن

آرام همیشگی و کلام شمرده اش با نام خدا صحبت خود را آغاز کرد: «به نام خداوند زیبایی و مهربانی. خشونت به جنگ می انجامد و جنگ نفرت و کینه توزی را پدید می آورد و آن را افزایش می دهد. اما خشم و نفرت و کینه توز زندگی انسان ها را نابود می کند. ماندلا نشان داد که می توان جنگید ولسی مهربان بود. او برای مهربانی جنگید. او جنگید تا مردمی که تحت بدترین شکل ستم و تبعیض نژادی بودند آزاد شوند و آزاد زندگی کنند. او برای آزادی جنگید و برای همین نزدیک به ۳۰ سال از پربارترین سال های عمر خود را در زندان به سر برد. او جنگید تا جنگ نباشد. جنگید تا ستم و تبعید نباشد و جنگید تا انسان بتواند بر زندگی و سرنوشت خود حاکم شود. او یک انقلابی بود. انقلابی ای که انقلابش به حاکمیت مردم بر سرنوشت خود منتهی شد. او راهی را طی کرد که پیش از آن گمانی بزرگ طی کرده بود و پیش از همه آنها پیامبر عظیم الشان اسلام» که بعد از آن همه ستم ها و رنج هایی که کشیده بود در اوج قدرت در فتح مکه به جای انتقام گیری و کینه توزی همه را آزاد کرد و برای همه زندگی خواست. امروز که خشم، ترور، نابرابری و تبعیض بر جهان ما حاکم است بیش از هر زمان به ماندلا و ماندلا ها و راه رسم آن ها نیاز داریم. به شما درود می فرستم که برای بزرگداشت این مرد پدیدآورندگان این فیلم دست مریزاد می گویم به خصوص به کارگردان محترم آن که باید به ایشان بگویم موجاس گراتیاس!» سیدمحمد خاتمی بعد از بیان سخنان و تشکر از کارگردان خارجی فیلم «نقشه صلح» با زبان اسپانیایی از روی سن پایین آمد و باز هم همراه با تشویق مداوم جمعیت حاضر در سالن به صدای خود برگشت. فیلم شروع شد و خاتمی با دوستان و همراهانش به تماشای آن نشستند. اتفاقی که امروز به اذعان برخی از شرکت کنندگان در جشنواره سینماحقیقت یکی از خاطره انگیز ترین روزهای تاریخ جشنواره سینما حقیقت را رقم زد.

Felestin & Sepideh Theaters سینما حقیقت
Teheran 10-17 Dec 2013
The 7th CINEMA VERITE Iran International Documentary Film Festival
چشمین جشنواره بین المللی فیلم مستند ایران - سینما حقیقت
۱۹ تا ۲۶ آذر ۹۲ تهران
سینما فلسطین - سینما سپیده

گروه وگ
شماره فیلم
دوشنبه ۱۵ آذرماه ۹۲

داور بخش بین الملل - مستندهای کوتاه و نیمه بلند

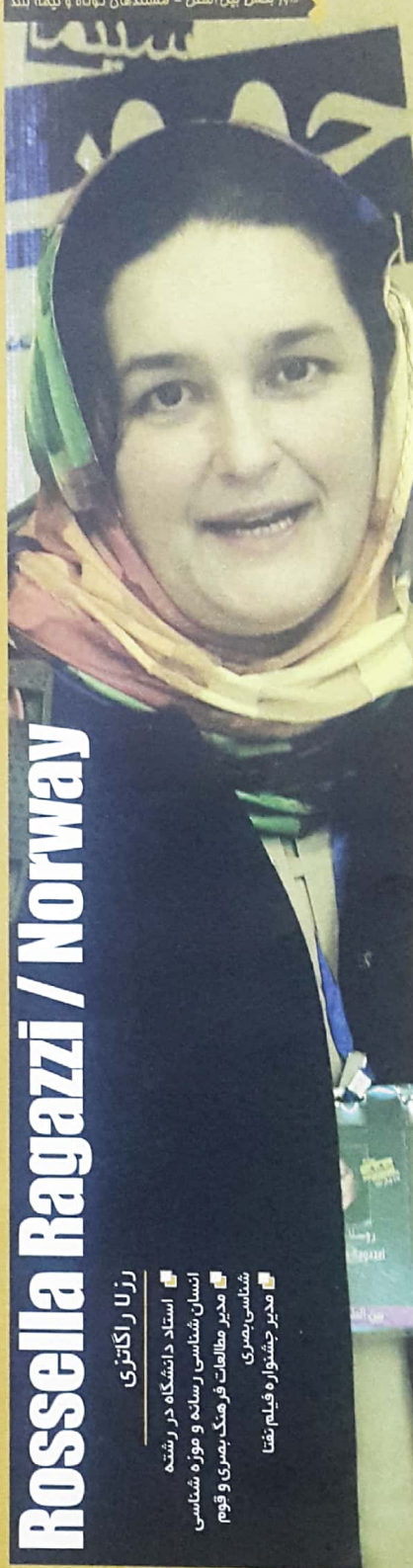
Pavel Pechenkin / Russia

پاول پچنکین

کارگردان مستند

مدیر جشنواره فله‌ترینای روسیه

داور بخش بین الملل - مستندهای کوتاه و نیمه بلند

Rossella Ragazzi / Norway

رزلا راگاتزی

استاد دانشگاه در رشته

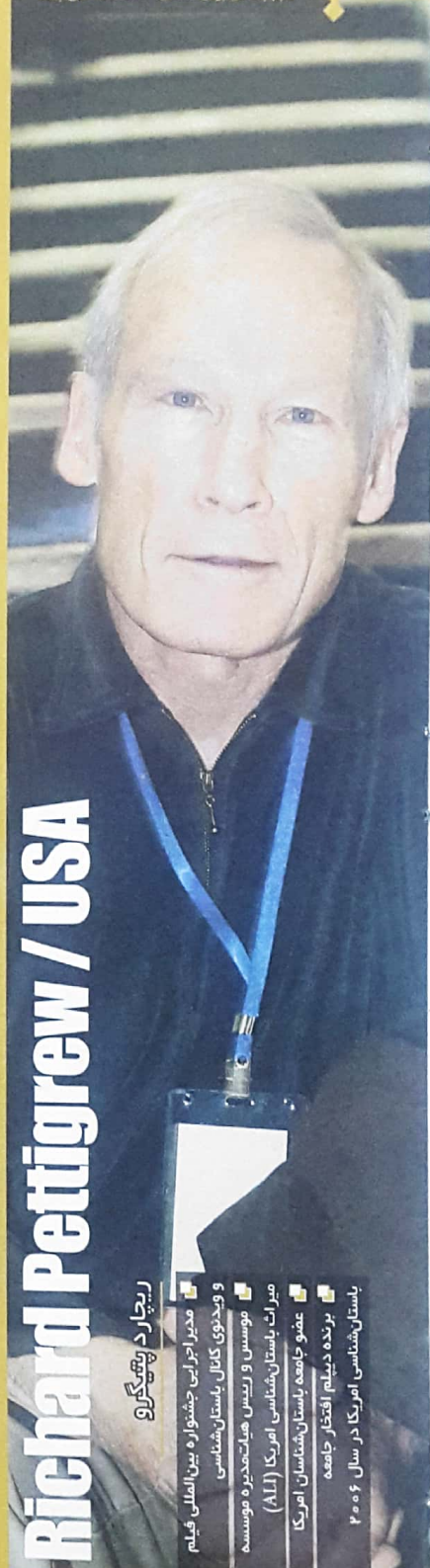
انسان‌شناسی رسانه و موزه شناسی

مدیر مطالعات فرهنگ بصری و قوم

شناسی بصری

مدیر جشنواره فیلم نفا

داور بخش بین الملل - مستندهای بلند

Richard Pettigrew / USA

ریچارد پتیگرو

مدیر اجرایی جشنواره بین‌المللی فیلم

و ویدئوی کانال باستان‌شناسی

موسس و رئیس هیئت‌مدیره موسسه

میراث باستان‌شناسی آمریکا (A.I.)

عضو جامعه باستان‌شناسان آمریکا

برنده فیلم افتخار جامعه

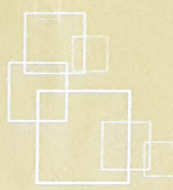
باستان‌شناسی آمریکا در سال ۲۰۰۶

راویه دید

امسال جشنواره سینماحقیقت با حضور پررنگ مهمانان خارجی و داورانی که از کشورهای مختلف دنیا گرد هم آمده‌اند، حال و هوای دیگری به خود گرفته است. بسیاری از این داوران حرفه‌ای و با سابقه نخستین باری است که به ایران سفر می‌کنند و با شگفتی از حضور مشتاق جوانان و انرژی جاری در فضای جشنواره یاد می‌کنند. دکتر ریچارد پتیگرو، مدیر اجرایی جشنواره بین‌المللی فیلم و ویدئوی کانال باستان‌شناسی آمریکا، رزلا راگاتزی، استاد دانشگاه و مدیر جشنواره نفا و پاول پچنکین، فیلمساز روس و مدیر جشنواره فله‌ترینایا از جمله کسانی هستند که برای داوری در بخش‌های مختلف جشنواره امسال دعوت شده‌اند. در این بین، به سراغ داوران مطرح این جشنواره و به ویژه پژوهشگر و مدیر جشنواره فیلم کانال باستان‌شناسی رفتیم تا از حال و هوای سفر به ایران و شرکت در جشنواره بین‌المللی فیلم مستند تهران بگویند. هر سه داور از شور و انرژی جاری در جشنواره ابراز شگفتی و نخستین سفرشان به ایران را لریز از اکتشافات تازه و تجربیات بی نظیر توصیف کردند.

سینمای ایران نمایشگر دلبستگی های بشر

ریچارد پتیگرو عضو هیات داوران جشنواره فیلم حقیقت در گفت و گو با نشریه روزانه از آینده درخشان سینماگران ایران و برآورده ساختن نیاز مخاطب سینمای مستند می گوید

aida.tadavon@gmail.com

ایدا تدوین

دکتر پتیگرو در سال ۱۹۹۹، موسسه میراث باستان شناسی آمریکا را تأسیس کرد، این سازمان پژوهشی غیرانتفاعی که بیشتر مواقع از آن با عنوان یک NGO آمریکایی یاد می شود باعث شد ریچارد پتیگرو اقدام به راه اندازی وب ساینی تحت عنوان «کاتال تلویزیونی باستان شناسی» (TAC) کند. روزانه نزدیک به بیش از ۱۱ هزار نفر از مجموع ۱۵۰ کشور جهان از این پایگاه اینترنتی بازدید می کنند. دور تازه جشنواره فیلم و ویدئوی «کاتال باستان شناسی» که هر سال با مدیریت دکتر پتیگرو برگزار می شود از ۹ تا ۱۱ مه ۲۰۱۴ در شهر یوجین ایالت اورگان پذیرای فیلم هایی خواهد بود که بنابه سنت همیشگی در پی اکتشاف میراث فرهنگی بشر بر پرده نقره ای رنگ سینما هستند.

ایران به ویژه آثار مستند آن را از سایر تولیدات سینمایی جهان متمایز می کند؟
ببینید طیف آثار ایرانی بسیار گسترده است. ایرانی ها سینمای پرساری دارند و فیلمسازان متعددی با سبک های بسیار متفاوتی در این عرصه فعالیت دارند. اگر خواهیم راجع به قالب کلی آثار سینمای ایران اظهار نظر کنم باید بگویم که سینمای ایران بسیاری از دلبستگی های بشری را به نمایش می گذارد، در واقع این سینما آینه علاقه های انسانی است آن چه من تاکنون دیدم این است که فیلمسازان ایرانی به روایت داستان دلبستگی آدمها علاقه دارند، به روایت داستان زندگی آدمها و احساساتشان و سه نمایش گذاشتن حس هایی که شخصیت ها در لحظات مختلف زندگی شان تجربه می کنند و با آنها درگیر می شوند. بنابراین، نکته ای که به آن اشاره کرده ام احتمالاً رایج ترین ویژگی و برجسته ترین خصیصه ای است که در آثار سینمایی ایرانی ها به چشم می خورد. اما فراتر از این ویژگی رایج، آثار زیادی وجود دارد که سازندگان شان نگاه های بسیار متفاوتی از یکدیگر را به نمایش می گذارند و به شیوه های کاملاً متفاوتی دست به آفرینش آثار سینمایی می زنند، هم به لحاظ سبک فنی و تکنیک های شخصی و هم از حیث سورهایی که

آقای پتیگرو، آیا این نخستین باری است که در جشنواره های ایرانی مثل جشنواره فیلم مستند سینما حقیقت که در تهران برگزار می شود، حضور پیدا می کنید؟
بله، این نخستین سفر من به ایران است و باید بگویم تجربه کاملاً جدید و متفاوتی را برای من رقم زده است. چه انگیزه ای باعث شد تصمیم بگیری به دعوت مدیران این جشنواره پاسخ مثبت بدهید و به ایران سفر کنید؟
باید اعتراف کنم برای قبول این دعوت حتی یک نامه هم نگذاشتم و بلافاصله آن را پذیرفتم. وقتی دعوتنامه به دستم رسید، متوجه شدم این فرصتی طلایی است برای آن که بتوانم دست به کسب تجربه ای تازه و بکر بزنم. تجربه ای که برای نخستین بار قرار است به آن دست پیدا کنم و تعداد کسانی هم که چنین فرصتی در اختیارشان قرار می گیرد بسیار محدود است. بنابراین، من هم که با دریافت این دعوتنامه به جرگه همین معهود افراد پیوسته بودم، دلبلی نداشت که بخواهم لحظاتی نعلل کنم و سریعاً به این دعوت پاسخ مثبت دادم. اما فراتر از کسب تجربه ای شخصی، برایم برقراری ارتباطی مثبت و سازنده بین ایران و آمریکا از اهمیت بالایی برخوردار بود. به نظرم بسیار مهم است که در چنین برهه ای تعامل نزدیک تری

A Professional Traveler from Pacific Northwest

Currently serving as Board President and Executive Director of The Archaeological Legacy Institute (ALI) and The Archaeology Channel Film

مهم است که در چنین برهه‌های تعامل نزدیک‌تری با یکدیگر داشته باشیم و برای ایجاد پیوندی محکم‌تر پیش از پیش به یکدیگر نزدیک شویم.

آیا شما پیش از این با سینمای ایران و به ویژه آثار مستندی که در این سینما تهیه و تولید می‌شوند، آشنایی داشتید؟ تا چه اندازه از کم و کیف آثار سینماگران ایرانی مطلع بودید و این موضوع تا چه اندازه در سفر شما به ایران، آن هم به عنوان عضو هیأت داوران جشنواره تأثیرگذار بود؟

بله، ما هر ساله از سوی موسسه میراث باستان‌شناسی آمریکا، جشنواره فیلم مخصوص به خودمان را برگزار می‌کنیم و هر بار همزمان با مدت زمانی که برای پذیرش آثار فیلمسازان سطح از سراسر دنیا تعیین شده، شمار فراوانی فیلم‌های مستند را از سوی سازمان‌ها و نهادهای مختلف ایرانی و فیلمسازان این کشور دریافت می‌کنیم. از این حیث، هر ساله با طیف گسترده‌ای از آثار مستندسازان ایرانی رو به رو هستیم. بنابراین، باید بگویم از پیش نسبت به سینمای مستند ایران آشنایی و شناخت داشته‌ام. به جز شمار قابل توجه آثار ایرانی که به جشنواره ما می‌رسد، ما با تعداد زیادی از فیلمسازان ایرانی در ارتباط هستیم و با سازمان‌های بخش و توزیع آثار مستند ایرانی همکاری داریم. بنابراین می‌توانم ادعا کنم که چندین سال است چنین پیوندی بین ما و مستندسازان ایرانی شکل گرفته و وجود همین ارتباط سازنده هم منجر به دریافت دعوت‌نامه و سفر من به ایران شد. پس در نهایت می‌توانم بگویم، بله من تا حدود زیادی با مستند ایرانی آشنایی دارم و فیلمسازان ایرانی و آثارشان برای من به هیچ‌وجه ناشناخته نیستند.

با توجه به شناختی که از تولیدات این سینما دارید، ویژگی برجسته و شاخصه اصلی آثار ایرانی را چگونه توصیف می‌کنید؟ اگر بخواهم سوالی را به گونه دیگری مطرح کنم باید بیواسطه در حقیقت، تا دید شما چه مولفه‌ای سینمای

**تنها پرست
اساسی که در
این‌جا مطرح
می‌شود این
است که قصد
داریم چگونه
و از چه راهی
فرصت تماشای
چنین آثاری
را در خارج از
این جشنواره
برای مخاطب
علاقه‌مند فراهم
کنیم**

تکنیک‌های شخصی و هم از جیت سوره‌هایی که برای ساخت آثارشان انتخاب می‌کنند.

با توجه به این‌که در لایه‌های صحبت‌ها نشان اشاره کردید هر ساله با طیف گسترده‌ای از آثار ایرانی روبه‌رو هستید که عایدند در جشنواره شما حضور پیدا کنند، چه اتفاقی می‌افتد که اکثریت قریب به اتفاق سینماگران سراسر دنیا و یا مردم علاقه‌مند به آثار سینمای جهان، سینمای ایران را از طریق ژانر داستانی آن می‌شناسند و آثار مستندسازان ایرانی که بعضاً تا حد زیادی از سوی منتقدان و فیلمسازان خارجی مورد تحسین و تقدیر قرار می‌گیرد، کم‌تر شناخته شده‌اند؟

اتفاقاً همان‌طور که گفتم طنز ماجرا در همین موضوع نهفته است و به شکل کاملاً متناقض آمیزی بیشتر فیلم‌هایی که ما از سوی فیلمسازان ایرانی دریافت می‌کنیم در قالب مستند ساخته شده‌اند. باید بگویم که گاهی آثار مستند بسیار دراماتیک و تأثیرگذاری از سوی فیلمسازان ایران دریافت می‌کنیم.

در این مدتی که به ایران سفر کرده‌اید و در جشنواره حضور داشته‌اید، وضعیت فیلم‌های به نمایش درآمده در جشنواره سینماحقیقت را چگونه ارزیابی می‌کنید؟

از آنجایی که من عضو هیأت داوران این جشنواره هستم، بنابراین فرصت کافی داشتم تا به تماشای آثار منتخب این جشنواره بنشینم، به‌ویژه در بخش فیلم‌های کوتاه و نیمه‌بلند و تا این‌جا می‌توانم بگویم کیفیت فیلم‌ها بسیار بالاست و حتی از دید من برجستگی برخی آثار خارج از حد تصور بود. واقعاً تحت‌تأثیر کیفیت بالای آثار به نمایش درآمده قرار گرفتم. تنوع و گوناگونی فیلم‌هایی که از کشورهای مختلف در این جشنواره حضور دارند، بی‌نظیر است و شما باید به خودتان اقتضار کنید که یک چنین مجموعه فاختری از آثار قابل‌قبول سینمای مستند را در جشنواره خودتان به نمایش درآورید.

Archaeological Legacy Institute (ALI) and The Archaeology Channel Film and Video Festival, Dr. Pettigrew has recently traveled to Iran for the first time. He came to Tehran as jury member to take part in the 7th 'Cinema Verité' Iran Documentary Film Festival. In an exclusive interview, Dr. Pettigrew talked about Iranian documentary film makers, the general quality of the festival, the audience and the future of this cinema. "I did not hesitate one second when I received an invitation I saw that as a wonderful opportunity to have an experience that I've never had before", said Dr. Pettigrew about his motivation to accept the invitation coming to Iran. He also added, "But beyond that, I think it's really important for us to get closer to have a better association". "There are many different Iranian filmmakers and different styles. If I want to talk about the stereotypical type of Iranian film, I would say it's a film that displays a lot of human interest, stories about people, stories about how people feel. I think human emotion is very important and probably this is the most important common feature of Iranian films", explained Dr. Pettigrew about Iranian movies. In the end, the director of Archaeology Channel Film and Video Festival pointed out, "The future is bright, but the only potential question is the audience; how do you get those films in front of the audience and I think if that problem can be addressed, the future is particularly bright".

● Interview by Aida Tadayon

فضا کلی جشنواره سینماحقیقت را چه‌طور می‌بینید؟ آیا این جشنواره منطبق بر همان تصویری بود که پیش از سفر به ایران در ذهن داشتید یا دیدگاه شما را نسبت به سینمای این مرز و بوم به کلی تغییر داد؟

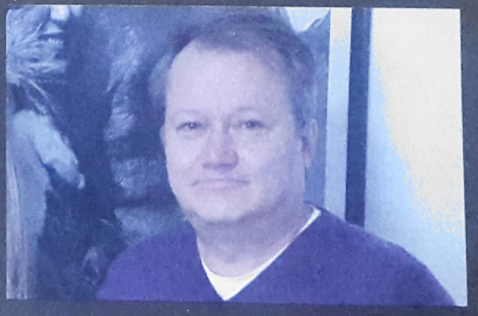
من واقعاً از ارزیابی جاری در فضای جشنواره شگفت زده‌ام و به معنای واقعی تحت‌تأثیر شور و اشتیاقی قرار گرفته‌ام که در فضای جشنواره موج می‌زند. مشاهده شمار چشمگیر مخاطبان علاقه‌مندی که هر روز در اینجا حاضر می‌شوند تا به تماشای فیلم‌ها بنشینند، برای من جای بسی شگفتی داشت. اصلاً تصور نمی‌کردم این جشنواره تا این حد بزرگ و با عظمت باشد اما حساً، تا با توجه به چشم‌اندازی که تاکنون نسبت

به سینمای ایران به دست آورده‌اید، آینده مستندسازی و فیلمسازان جوان ایرانی علاقه‌مند به این ژانر سینمایی را چگونه پیش‌بینی می‌کنید؟

به نظر می‌رسد که در ایران هر کس برای خودش یک‌با فیلمساز است. این علاقه به فیلم و فیلمسازی را من در تک‌تک افرادی که تا به حال ملاقات کرده‌ام می‌بینم. ایران صاحب تاریخی طولانی و سنتی قدیمی در عرصه فیلمسازی است و فکر نمی‌کنم این چیزی باشد که قرار باشد تغییر کند. من آینده را درخشان می‌بینم. تنها پرسش اصلی که در این‌جا مطرح می‌شود این است که قصد داریم چگونه و از چه راهی فرصت تماشای چنین آثاری را در خارج از این جشنواره برای مخاطب علاقه‌مند فراهم کنیم. به نظرم اگر راهکاری برای حل این معضل پیدا نشود، آینده قطعاً درخشان‌تر از این‌که هست خواهد بود.

ایرانی‌ها یکی از بهترین مستندسازان جهان

باول پیچکین داور روس جشنواره از فیلم‌های مستند ایران می‌گوید

باول پیچکین، فیلمساز روس و مدیر جشنواره فلاهرتینا است. این جشنواره سالانه در شهر برنم روسه برگزار می‌شود. پیچکین از جمله مهمانانی بود که به عنوان یکی از اعضای هیأت داوران دبرور در سینما فلسطین حضور داشت. او که از سفر به ایران بسیار هیجان‌زده است، در این باره می‌گوید: «یکی از رویاهای من سفر به ایران بود و الان که این رویا تعبیر شده باید بگویم تجربه فوق‌العاده‌ای است.» این داور روس کیفیت آثار به نمایش درآمده در جشنواره سینماحقیقت را قابل‌قبول توصیف کرد و به‌ویژه آثار ایرانی و اروپایی را مورد تحسین قرار داد. پیچکین معتقد است ایرانی‌ها یکی از بهترین مستندسازان جهان به شمار می‌روند و در میان بهترین مستندهای جشنواره فلاهرتینا، همواره نام فیلمسازان ایرانی به چشم می‌خورد. او افزود: «تا این لحظه سه فیلم بسیار برجسته از سینمای مستند ایران نظر مرا به خود بسیار جلب کرده‌اند و بسیار تحت‌تأثیر تماشای این آثار قرار گرفته‌ام.» پیچکین انگیزه اصلی خودش از سفر به ایران را کشف چنین آثاری عنوان کرد و گفت: «من به این امید به ایران سفر کردم که بتوانم تعداد بیشتری از این آثار را تماشا کنم.» او افزود: «ایران از فرهنگ و تاریخ بسیار غنی‌ای برخوردار است و همین ویژگی در آثار مستندسازان ایرانی به چشم می‌خورد. بیان کردن خود و شناساندن تصویری حقیقی از هستی ایرانی‌ها به جهان یکی از مضامین اصلی سینمای مستند ایران است.»

سیاسی اقتصادی

نام فیلم: به نام آزادی
کارگردان: سیدمحسن موسوی
درباره فیلم: این مستند مروری دارد بر انتخاباتی که در ونزولا و آخرین دوره ریاست جمهوری هوگو چاوز برگزار شد اما بعد از ساخت این فیلم و درگذشت چاوز، تیم این مستند برداشت دوم این فیلم را تا برگزیده شدن مدورا بیکیری کردند.

انتخابات و اعتماد

روایت سید محسن موسوی از ساختن مستند به نام آزادی

سال پیش یک نوع از انتخابات پیشرو و توسعه یافته در ونزولا در حال برگزاری بود که بزرگترین موسسات دموکراسی دنیا آن را تایید کرده بودند. این انتخابات آنقدر قابل توجه بود که حتی موسسه امریکایی «جیمی کارتر» هم آن را به عنوان بهترین انتخابات دنیا دانست. مسئله‌ای که آن را به ایران مربوط می‌کرد روبرویی ما با انتخابات ریاست جمهوری در کشورمان بود. به همین دلیل تصمیم گرفتیم که یک نوع جدیدی از انتخابات را برای مسئولان و جامعه خود ترسیم کنیم. از طرف دیگر ونزولا و ایران روابط استراتژیکی با یکدیگر دارند و این روابط نیازمند ترسیم، تعریف و توضیح پیوندهای اقتصادی، نظامی و... است. این دو هدف ما را واداشت که فیلم «به نام آزادی» را بسازیم. در طول برگزاری این انتخابات مثل دیگر انتخابات که CNN شورای ملی انتخابات) به کشورهای مختلف می‌رود و انتخابات را برگزار می‌کند، نسبت به نتایج آن اعتماد کاملی وجود داشت تا جایی که با وجود اختلاف دهم درصدی در آن هیچ ناملاماتی انجام نشد. با اینکه فیلم با سرعت و کیفیت خوبی تولید شد و در جشنواره فجر هم برگزیده شد؛ اما مورد بی‌عدالتی‌هایی قرار گرفت. این فیلم تا حدی دیده شد که حتی شبکه فرامطقه‌ای امریکا خواست آن را در شب انتخابات آقای مدورا به نمایش بگذارد، اما تهیه‌کننده ما ترجیح داده بود که صداوسیما این فیلم را در شب انتخابات خودمان نمایش دهد؛ اما متأسفانه تلویزیون این فیلم را پخش نکرد و گفت که به لحاظ ملی این فیلم صلاح نیست و با نگاه ما فاصله دارد.

مستند داستانی

سنت‌هایی که نباید فراموش شوند

مستند «چله» روایت یکی از آخرین‌های در حال فراموشی بندرعباس است. محمود شاکری هدفش از ساخت این مستند را ادای دین به سنت‌ها می‌داند و معتقد است نباید اجازه داد آن‌ها در برابر مظاهر مدرنیته از بین بروند. شاکری در این گفت و گو از مشکلات ساخت مستند هم گفته است

نمونه‌ها، شایسته

mohayeste84@gmail.com

محمود شاکری مستندساز ۳۸ ساله بندرعباسی در تازه‌ترین اثر خود به روایت یکی از آیین‌های جنوب کشور پرداخته است. مستند «چله» روایت دختر و پسری ۹ ساله است که پارچه‌ای را از بیزن و پیرمردی به ودیعه می‌گیرند. بعد از اینکه زمان زیادی می‌گذرد آن‌ها با هم ازدواج می‌کنند و با دیدن پارچه متوجه می‌شوند همان دو دوست همان دو دوست هستند. روایت شاکری از چگونگی ساخت این مستند نشانگر سختی‌ها و مشکلاتی است که مستندسازان شهرستانی مدت‌هاست با آن دست و پنجه نرم می‌کنند.

فیلمنامه درباریوسم ولی با توجه به بودجه زیادی که کار نیاز داشت نمی‌توانستیم آن را بسازیم. آخر سر هم اثر نهایی به ادغام کمربند شده‌ای از چهار فیلمنامه انجامید.

این اتفاق به اصل موضوع لطمه نهد؟
حتماً آسیب‌هایی داشته، مطمئناً اگر همان فیلمنامه ابتدایی جلوی دوربین می‌رفت کار خیلی عالی می‌شد. شاید باورتان نشود ولی خود من با توجه به وقت کم و مشکل هزینه‌های آن حتی توقع رسیدن این کار به مراحل پایانی را هم نداشتم و خودم در بعضی مسائل کار را دارای ضعف می‌دانم.

کار اولیه چند دقیقه بوده که الان به این مقدار تقلیل یافته؟
فیلم اولیه ۶۰ تا ۷۰ دقیقه می‌شد ولی نهایتاً کار را به ۲۰ دقیقه رسانیدم.

کل پروسه تولید چقدر طول کشید؟
از شروع نوشتن فیلمنامه اول تا چهارم تقریباً سه ماه طول کشید ولی برای اینکه هزینه‌هایمان پایین بیاید کار را در هفت روز ضبط کردیم. با مونتاژ و موسیقی متن و صدابرداری و صداگذاری یک ماهه این کار را با یک بودجه کم جمع کردیم.

از لحاظ بودجه شما چقدر برآورد کردید و مرکز خلیج فارس چقدر از هزینه‌ها را به شما داد؟
این کار را با یک میلیون و نیم بستم که از این بودجه‌ای که به ما دادند ۸۰۰ هزار تومان‌اش را به عوامل فیلم پرداخت کردیم

مستند شما در یک بستر عاطفی و متمایل به داستانی بودن روایت می‌شود. علت انتخاب چنین محتوا و ساختاری برای «چله» چه بود؟
اغلب مستندهایی که می‌بینیم مستند محض است. ما هم می‌توانستیم روند حمله‌سازی را به همین شیوه روایت کنیم، کار آسان‌تری هم بود مثلاً بگوییم حمله به این شکل ساخته و نصب می‌شود و یا جنس آن چیست و غیره. این یک کار کلیشه‌ای می‌شد؛ ولی هدف ما دیده شدن این مستند توسط مخاطب بود. به همین دلیل کار را به صورت داستانی بیان کردیم تا موضوع برای بیننده بهتر تفهیم شود و بنشینند آن را ببینند.

در مستندهای داستانی وظیفه کارگردان برای اینکه وجه داستانی فیلم به وجه مستند غلبه نکند چیست؟
در ابتدا باید انتخاب فرسیه برای فیلمی که می‌سازید درست انجام شود یعنی اثر حول حوش وجه مستند فیلم شکل بگیرد. در این صورت وقتی شما بدانید در حال ساخت یک اثر مستند هستید نمی‌گذارید وجه داستانی بالاتر از وجه مستند قرار بگیرد و هرچا این اتفاق بیفتد برای بیان واقعیت اصلی، کات می‌دهید و دوباره برداشت را انجام می‌دهید.

چقدر پروسه نوشتن فیلمنامه طول کشید؟
ابتدا فیلمنامه خیلی مفصل‌تر از نسخه نهایی آن بود؛ ولی هزینه بالایی داشت و مرکز خلیج فارس هم نمی‌توانست این بودجه را به ما بدهد. ما حتی می‌توانستیم یک تله فیلم از آن

Traditions Which Should Not Be Forgotten

Mahmoud Shakeri, the director of 'Bowstring', tells the story of a ritual belong to Bandar Abbas which is being forgotten. As he says, he aims to pay tribute to traditions and rituals by making this film and believes we should not let them be destroyed by manifestations of modernity. In the following interview, Shakeri talked about the difficulties in the process of making this documentary. Mahmoud Shakeri, a 38-year-old documentary filmmaker from Bandar Abbas, has depicted a little girl and boy who got a piece of fabric from an old man and woman in order to keep it for them. Many years later, the little kids are going to marry each other and suddenly they realize that they've been friends once. Shakeri tells his story in a way showing the difficulties and problems with which documentary filmmakers are dealing with in small cities and towns. "Most of documentaries we watch are pure documentaries. But we tried to depict the story in the form of fiction, so that the audience can communicate with the film", said Shakeri. He also expressed, "I feel that the difficulties of making docu-drama are more than the other genres; as you need a complete screenplay and should work with non-actors". From pre-production to final release, it took four months to finish the film. Shakeri indicated, "We want to say that there is not any contradictions between modernity and our traditions. Why we should not be proud of our past traditions".

دینی و آیینی

تفتان
کارگردان: هوشنگ میرزایی
درباره فیلم: تفتان روایت زندگی پیرمردی عارف مسلک به نام حاج سید امین سیستانی است که به وسیله سنگریزه‌های گوناگون توانسته مسجدی با شکوه بسازد و منقذهای خالی از سکنه و کاملاً خشک در محدوده زاهدان را به مکانی مذهبی و سرسبز تبدیل کند.

مسجدی از سنگریزه

تفتان جنبه‌های مختلف زندگی، آداب و رسوم مردم دیار بلوچستان، سنت‌های مرسوم در بین مردم بلوچ‌نشین و فرهنگ‌های گوناگون مردم را بررسی می‌کند. هوشنگ میرزایی هنگام ساخت مجموعه‌های مستند برای شبکه خیر در رابطه با معماری اسلامی، به شکل اتفاقی در زاهدان با پیرمردی روبرو می‌شود که با استفاده از سنگریزه‌های مختلف دوازده هکتار زمین و بیابان خشک را در هشت کیلومتری زاهدان به یک منطقه آباد و سرسبز تبدیل کرده و یک مجتمع بزرگ تفریحی نیز در این منطقه تاسیس کرده است. این فرد بدون آنکه تحصیلات و یا تجربه خاصی در معماری داشته باشد مجتمع و مسجدی ساخته که تمام اصول معماری و هنری در آن رعایت شده و این بناها شباهت زیادی نیز به معماری ایرانی و اسلامی دارد.

از نگاه کارگردان

عارف مسلکی و استعداد ذاتی

زمانی که از نزدیک با ابعاد مختلف شخصیتی این پیرمرد آشنا شدم دو نکته برایم بسیار جالب بود که با این فیلم به دنبال روایت و به تصویر کشیدن آن هستم. نخست تلاش، سخت‌کوشی و خلاقیت این فرد بود. او بدون آنکه دانش و تحصیلات هنری داشته باشد و با از معماری چیزی بداند تنها با اتکا به استعداد ذاتی و پشتکار فقط با استفاده از سنگریزه‌های مختلف بنایی ساخته که تمام اصول معماری در آن رعایت شده. نکته دومی که توجه‌ام را جلب کرد شخصیت خاص و ویژه این فرد بود. او شخصیتی کاملاً عارف مسلک دارد و تمامی خصلت‌ها و ویژگی‌های مثبت اخلاقی در وجودش نهفته است.

در ساخت مستندهای اجتماعی خیلی تلاش می‌کنند آثار مختلفی ساخته شود ولی در مستند محض و مستندهایی که مثلاً ما برای صنایع دستی شروع کردیم، دوستان موافق نبودند و باوری نداشتند که کار خوبی از آب در بیاید و حالا هم باری به هر جهت قبول کردند تا ببینند چه پیش می‌آید.

با توجه به اینکه مدیران سینمایی عوض شده‌اند و مستندسازان همیشه گله بی‌پولی را می‌کنند شما به عنوان یک مستندساز بگویید این مدیران جدید چه راهکاری را اتخاذ کنند تا فیلمسازان در دوره جدید مدیریت‌ها کمتر با این مشکلات مواجه شوند؟

باید نگاهی که به شهرستان‌ها هست را عوض کنند. ما بعضاً مدیرهایی را می‌بینیم که هیچ چیزی از فیلم و مستند نمی‌دانند و وقتی به آنها می‌گوییم می‌خواهیم درباره صنایع دستی و مثلاً «گلربافی» مستند بسازیم یا درباره پارچه‌بافی و فرش بافی که دارد دورانش تمام می‌شود فیلم بسازیم، می‌گویند اصلاً بگذار تمام شود. حالا ما باید این‌ها را توجیه کنیم، توجیه این افراد هم کار سختی است. من فکر می‌کنم باید نگاه مسئولین نسبت به فیلمسازی عوض شود که این موضوع خیلی مسئله هزینه‌بردار است. من الان خودم ۱۲، ۱۳ میلیون تومان هزینه دوربین کرده‌ام. سه تا فیلم بسازم دوربین‌ام دیگر به درد نمی‌خورد، یعنی دیگر شاتریش کارایی ندارد و باید ۱۲ میلیون دیگر هزینه کنم. نا یک دوربین جدید بگیرم. ما در سازمان دوربین «XD» داریم. دوربین «XD» یک دوربین خیلی است و در ژاپن و روسیه از این‌ها فقط برای خبر استفاده می‌شود.

چه نیازی است یک مستندساز به این مقوله پیردازد. آن هم با توجه به این که دنیای امروزی به سمت مدرنیته پیش می‌رود و آدم‌ها هر روز بیشتر از سنت‌های قدیمی دورتر و دورتر می‌شود و حتی گاهی رغبت و اعتقادی برای اینکه بخواهد برای حفظ این مراسم مستندی بسازد؟

ما می‌خواهیم بگوییم که هیچ تناقضی بین مدرنیته و سنت‌های سرزمین ما وجود ندارد. اصلاً با توجه به این پیشرفت‌هایی که داریم چرا نباید به سنت‌های گذشته خود بیاییم. ما فرهنگ‌های قدیمی خودمان را هم داریم، تمام این آداب که وارداتی نیست. مدرنیته سر جای خودش ولی نباید یادمان برود چه سنت‌های فشنگی داریم.

و هزینه هتل و پذیرایی را با بچه‌های عوامل رفاقتی حساب کردیم و هرکس بول خودش را داد.

هزینه دوربین و مونتاژ چقدر شد؟

دوربین که مال خودم بود و مونتاژ را هم با لب تاپ خودم انجام دادم. موسیقی را هم که دو یا سه قطعه دوستانم مجانی برایم ساختند. **با توجه به اینکه این مستند به نوعی مربوط به صنایع دستی هم هست صحبتی با ارگان‌های دولتی مثل میراث فرهنگی نکرید تا بودجه‌ای را در اختیار شما قرار دهند؟** اتفاقاً به میراث فرهنگی مراجعه کردم و آنها هم گفتند ما فقط می‌توانیم ماشین در اختیار شما قرار دهیم و تنها چیزی که سازمان راحت در اختیار ما قرار داده بود خودرو بود. ولی واقعاً مشکلات یکی دو تا نیست. باید ده، پانزده نفر را با خودم از بندرعباس می‌بردم و هزینه پذیرایی و پول هتل هم به عهده خودمان بود. اسکان و پول پذیرایی عوامل هم با این بودجه‌های محدود یک معضلی است. حالا شما حساب کنید من باید از یک بازیگر خانم هم استفاده می‌کردم و جایی که فیلمبرداری می‌کردیم بازیگر خانم نداشت و من باید از بندرعباس یک خانم برای بازی در فیلم می‌بردم؛ ولی با اعتقاداتی که این‌ها دارند خیلی سخت به شما اجازه می‌دهند که پنج یا ده روز، جایی بمانند گفتیم که مشکلات واقعاً زیاد است.

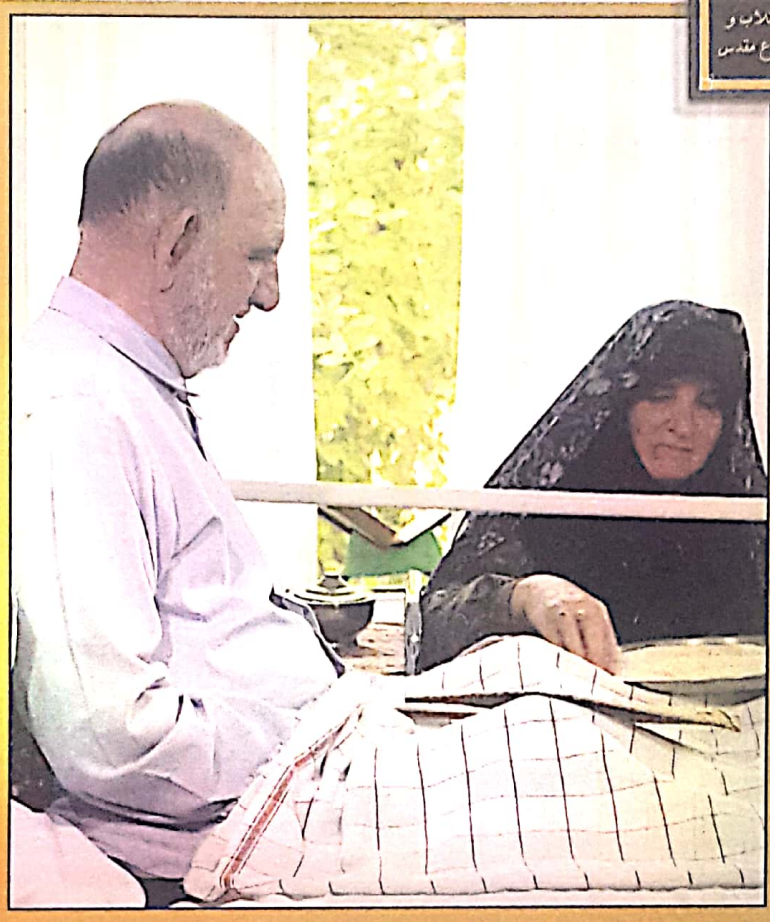
طرح این کار را انجمن سینمای جوان بندرعباس نبردید؟ فیلمنامه را که برید آنها می‌فرستند تهران. همین کلی طول می‌کشد تا جواب بگیرید تازه اگر موافقت کنند مبلغ ۵۰۰ تا یک میلیون تومان اختصاص می‌دهند و بیشتر از یک میلیون به کسی نمی‌دهند.

به عنوان کارگردان مستند فکر می‌کنید چرا هزینه‌ها و بودجه‌ها در سینمای مستند شهرستان‌ها به این مقدار کم است و کمتر به آن توجه می‌شود؟

واقعاً تنها معضلی که در شهرستان‌ها، ما با آن دست و پنجه نرم می‌کنیم مسئله بی‌پولی است. نه تنها در بخش مستند بلکه در همه بخش‌ها ما حتی اگر سریال‌های ۲۶ قسمتی هم اینجا بسازیم، هزینه آن بسیار کمتر از سریال‌های شبکه یک یا دو است و مستند هم طبیعتاً تابع همین مسئله است. واقعاً به مراکز استان‌ها توجهی نمی‌شود و کسی برای آن‌ها اختصاص می‌دهند. فکر می‌کنم که نگاه به مراکز باید تفاوتی پیدا کند بالاخره در مراکز استان‌ها کسانی هستند که دل می‌سوزاند و شاید کارهایی هم برای ارائه داشته باشند. ولی با این بی‌پولی‌ها کار کردن در زمینه مستند سخت است. جالب است که فعلاً

A Magical Combination of Hope and Wait

Mohammad Reza Haj Gholami, the director of 'This Friday', has depicted the life of a WIA. Haj Gholami believes this man's life is a wonderful and unique example. The main character is a WIA who lives in Kermanshah, but his style of living is very special. "It's been more than 30 years that he is living just on a bed", it is the first image presented by Haj Gholami.

ترکیبی جادویی از امید و انتظار

کارگردان مستند «این جمعه» زندگی جانبازی را روایت کرده که به اعتقاد خودش موردی بی نظیر و فوق العاده خاص است

محمد صادق شایسته

m.hayeste84@gmail.com

کنیم. به همین دلیل احساس می‌کنم حس و حال خود آقای عظیمی وارد فیلم هم شده و تمام تلاشم این بود آن حس مخصوص او که تعبیرش می‌کنم به حس «انتظار» را در فیلم به زبان تصویر در آورم. شاید واقعا اگر زندگی او این گونه نبود و من مجبور نبودم آن فرم خاص تصویری را برای روایت زندگی‌اش استفاده کنم همان اتفاقی که خودم از آن خیلی می‌ترسیدم اتفاق می‌افتاد و مستندی که ساختم شبیه دیگر مستندهای تکراری سال‌های اخیر از تصویر یک جانباز می‌شد.»

حفظ روحیه تا آخرین لحظه

حاجی غلامی پیش‌تر فیلم «زوران» را در کرمانشاه ساخته بوده. بعد به او پیشنهاد شده که مستندی درباره جانبازی کار کند که در زمان سفر مقام معظم رهبری به کرمانشاه از ایشان انگشتی را هدیه گرفته بود. ولی بعد که به سوژه رسیده متوجه شده همه چیز خیلی فراتر از آن است که بخواید به صرف یک مستند گزارش گونه آن را تولید کند. به همین دلیل هم تصمیم گرفته یک مستند حرفه‌ای‌تر با برنامه‌ریزی دقیق‌تری ساخته شود که «این جمعه» نتیجه آن شده. او در خصوص این جانباز می‌گوید: «همه عوامل هم با من در اتاق بودند. خیلی برایش سخت بود که تمام عوامل را هفت روز آن جا در اتاقش تحمل کند. به شدت هم آدم حساسی بود و حتی در مقابل پنج سانت تکان دادن قاب عکس روی دیوار اتاقش مقاومت می‌کرد و سخت می‌گرفت. اما با تمام این اوصاف تا آخرین لحظه برخورد بسیار خوبی با ما داشت با اینکه می‌دانستیم چقدر برایش حضور این همه آدم سخت اذیت‌کننده است. این هم دقیقا برمی‌گردد به همان روحیه خاصی که او داشت. نوع نگاه او به زندگی آنقدر خاص و متفاوت بود که همه ما را به شدت تحت تاثیر قرار داد. من و شما در حالت عادی شاید نتوانیم جمعی را یک هفته داخل یک اتاق در کنار خودمان تحمل کنیم ولی او این کار را کرد.»

محمد رضا حاجی غلامی پس از ساخت آثاری چون «زنده در خاک»، «نامه‌ای بر روی آب»، «زوران» و «ایستگاه اتوبوس» سراغ ساخت مستندی درباره جانبازی کرمانشاهی به نام نوروز علی عظیمی رفته است. جانبازی که با شکل خاصی زندگی می‌کند و این خاص بودن باعث شده همه چیز در ساخت مستند این کارگردان جوان تغییر کند. حاجی غلامی در گفتگویی که در ادامه می‌خوانید روایت جالبی از روند ساخت مستند «این جمعه» ارائه می‌دهد.

یک مورد خیلی خاص

«آقای عظیمی یک جانباز بسیار خاص کرمانشاهی است که بیش از سی سال است روی تخت زندگی می‌کند.» این اولین تصویری است که حاجی غلامی از سوژه‌اش ارائه می‌دهد. به گفته او آقای عظیمی شرایط بسیار سختی دارد و در هفته بیشتر از یکی دو ساعت هم نمی‌تواند روی ویلچر بنشیند. به همین دلیل با اینکه سوژه بسیار خاص بوده؛ اما کار برای گروه تولید بسیار سخت و مشکل جلو رفته است. نکته‌ای که این کارگردان را حیرت زده کرده امید به زندگی این جانباز در چنین شرایطی است: «با اکثر جانبازان که وضع بهتری از آقای عظیمی دارند وقتی صحبت می‌کنی یک سری گلایه‌هایی دارند؛ اما او هیچ گلایه‌ای ندارد و این بسیار جالب و در عین حال بسیار عجیب است.» او این عجیب بودنش را دلیلی می‌داند که در نهایت باعث شد فرم مستند او هم متفاوت شود: «من از ابتدا یک فکرها و ایده‌های دیگری داشتم ولی هر چه جلوتر رفتم به این نتیجه رسیدم که نمی‌توان با یک روایت ساده زندگی او را به

تصویر کشید این شد که به سراغ یک روایت عرفانی رفتم. این روایت عرفانی باعث تغییرات عمده‌ای در کار هم از لحاظ فرمی و هم از لحاظ طراحی صحنه شد.»

هفت روز در یک اتاق

زمانی که ساخت این مستند به حاجی غلامی پیشنهاد می‌شود او ترس زیادی از شعاری شدن فیلمش داشته «ولی شکل زندگی این جانباز تمام ترس او را از بین برده چون هیچ شباهتی به جنس زندگی دیگران نداشته است. تیم تولید» هفت روز کنار این جانباز بوده. از یک جمعه تا جمعه بعد. او این هفت روز را این گونه روایت می‌کند: «لوکیشن ما کاملا ثابت است و من هم مثل خود آقای عظیمی یک هفته از اتاقی که فیلم را آن جا گرفتیم خارج نشدم به همین دلیل زمان تصویری من هم دقیقا زندگی سی سال گذشته اوست. زندگی‌ای که دنیای آن خلاصه شده در یک اتاق که یک پنجره رو به بیرون دارد و این جانباز عزیز به ندرت از اتاق خارج شده است. ما هم در این مدت فقط یک بار آن هم به اندازه نیم ساعت تا چهل دقیقه توانستیم او را از تخت خارج

یادگاری از ساسانیان

این مستند درباره محوطه‌ای باستانی متعلق به دوران ساسانی است. روایت پژمان مظاهری پور از ساخت این مستند را بخوانید

عرفان جلالی

jalali_erfan@yahoo.com

«دستگرد یزد شاپوران» تازه‌ترین تجربه مستندسازی پژمان مظاهری پور است. او درباره این فیلم و چگونگی شکل‌گیری آن می‌گوید: «در سال ۶۹ در اثر شخم زدن یک زمین کشاورزی در درگز، شهری کوچک نزدیک مرز ترکمنستان و شمال خراسان، به شکل کاملاً اتفاقی یک محوطه باستانی مربوط به دوران ساسانی در کشور کشف شد. این فیلم داستان یازده سال کاوش‌های باستانی‌شناسی آن محوطه از ابتدا تا انتهاست. این فیلم روندی طولانی داشت تا به تولید رسید و درباره ساختار این مستند می‌گویند: این فیلم در واقع مستند گزارشی است و در عین حال که اطلاعاتی را با کمک گفتار متن به بیننده منتقل می‌کند، از شاهدان عینی واقعه نیز کمک گرفته شده تا صحبت آن‌ها درباره کاوش‌ها، سندیت بیشتری به محتوای فیلم اضافه کند. براین اساس فیلم دو روایت را به شکل همزمان پیش می‌برد نخست گفتار عقل کل نامحدود است که به صورت نریشن روی تصاویر می‌آید و دیگری صحبت‌های باستان‌شناسی است که مدت‌ها در این منطقه کاوش کرده و از نگاه علمی و تخصصی خود روال کار را توضیح می‌دهد.

مستند علمی، زیست محیطی

رازهای زندگی سنجاب

مستند در پناه بلوط روایتی از زندگی و زیستگاه سنجاب ایرانی در منطقه زاگرس است

«در پناه بلوط» مخاطب را با زندگی سنجاب ایرانی در طبیعت بکر ایلام و جنگل‌های زیبای بلوط غرب کشور آشنا می‌کند. در این مستند چهار فصل از زندگی سنجاب تصویر شده. مهدی نورمحمدی درباره دلایل انتخاب سنجاب برای مستندش می‌گوید: «سنجاب ایرانی نماد طبیعی استان ایلام محسوب می‌شود و درختان کهن سال بلوط در سرزمین‌های ایلام خانه پدری این جانور است. متأسفانه چندسالی است که جنگل‌های بلوط ایلام در وضعیت بحرانی قرار دارد و سنجاب ایرانی به شدت به زیستگاهش وابسته است به طوری که اگر درخت کهنسال بلوط وجود نداشته باشد سنجاب ایرانی هم نیست.»

مستند قوم‌شناسی

گلاف

کارگردان: مهدی رحمانی

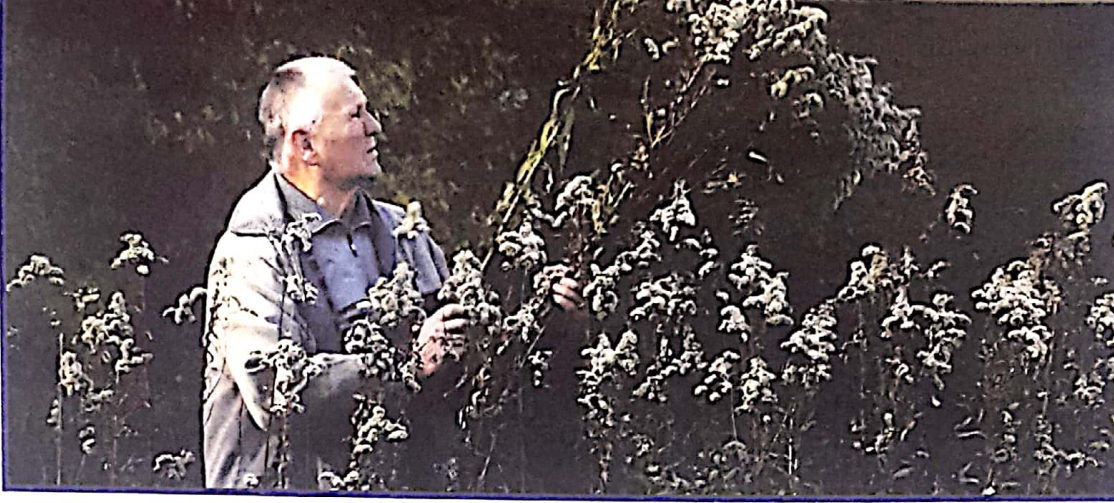
درباره فیلم: مهدی رحمانی در مستند «گلاف»، که به معنای استاد لنج‌ساز است، به بررسی ساخت لنج در بندر تاریخی لافت و درگهان در جزیره قشم و زندگی فردی و اجتماعی یکی از استادهای لنج‌ساز بنام این منطقه می‌پردازد.

لنج در دریای تاریخ

مهدی رحمانی

ایده ساخت «گلاف» در یکی از سفرهایی که به جزیره قشم داشتم به ذهنم رسید. حرفه مردم آنجا برایم بسیار جالب بود تا اینکه این ایده مصادف شد با پیشنهاد آقای سماواتی تهیه‌کننده این کار. بر همین اساس پس از بازدید چند لوکیشن در این مناطق، ساخت آن را آغاز کردم. «گلاف» مستندی قوم‌شناسی درخصوص مردم و ساکنان جزیره قشم خصوصاً مناطق لافت و درگهان است که از دیرباز تاکنون به کار لنج‌سازی مشغول بوده و هستند. در فیلم مراحل ساخت این قایق‌ها و کشتی‌ها را به تصویر کشیده و تنیده شدن این شغل در طول سالیان گذشته تا به امروز در زندگی روزمره مردم این منطقه را روایت کرده‌ام. «گلاف» در پنجاه دقیقه زندگی مردم قشم را در فرمی بصری و با زبانی شاعرانه به شکل توصیفی تصویر می‌کند. هر چند معمولاً مخاطبان فیلم‌های مستند خاص هستند؛ اما فکر می‌کنم نحوه زندگی و کار مردم این جزیره که بدون داشتن دانش و تخصص در زمینه مهندسی و تنها با اتکا به استعداد ذاتی و ذهن خلاقشان به طراحی و ساخت کشتی‌ها و قایق‌هایی بسیار دوام می‌پردازند، در نوع خود برای مخاطب جالب و جذاب باشد.

Don't Lose Your Chance to Watch the Best! (Short & Full-length)

Here, you can follow our suggested documentary films. The following are recommended for the Short Film Section: 'The Kingdom' directed by Bartosz Kruhlak, 'How to Treat Differentness' by Janina Jung and 'The Lightness of Stone' by Vladimir Todorovic. And if you are interested in watching full-length documentaries, we recommend you to watch 'Debts Inc.' by Eva Eckert and 'Got Healthcare?' by Jon Raymond. Among the above, there are two films selected because of their interesting theme: the first one, 'The Kingdom' is about an old man who runs a company with the energy of a teenager. After work, goes home and indulges in his untypical hobby. The second one is; 'Got Healthcare?', showing a stream of conversation documentary on the American sadistic greed that leaves thousands to suffer and die.

aida.tadayon@gmail.com

آیندا کیدین

فیلم کوتاه

سودای بی پایان روزگار سنگی
سبکی سنگ/سنگاپور - مالزی - ایتالیا ۲۰۱۳

این مستند ۲۰ دقیقه‌ای که همزمان محصول سه کشور معرفی شده، درباره مجموعه‌داری است که سنگ‌های قیمتی و ارزشمند را جمع‌آوری می‌کند. قهرمان این اثر کوتاه سعی دارد پیش از بازگشت به وطنش، ایتالیا، یکبار دیگر به جزیره‌ای کوچک در آب‌های مالزی سفر کند تا بخش‌هایی از مجموعه‌اش را که در آنجا باقی مانده، با خود ببرد. ولادیمیر تودورویچ، کارگردانی این مستند کوتاه را برعهده داشته و با همکاری فابریزیو گالی فیلمنامه آن را نوشته است.

مردی که خبرها را فریاد می‌زند...
اوتو، چگونه متفاوت رفتار می‌کند/ آلمان ۲۰۱۲

این مستند ۲۹ دقیقه‌ای ماجرای زندگی شخصیتی را روایت می‌کند که در سال ۱۹۰۷ متولد شد، دو جنگ جهانی را از سر گذراند و با این حال سرنوشتی متفاوت از دیگران را پشت‌سر گذاشت. «اوتو مولر» که ابتدا کتاب‌صحافی می‌کرد، بعدتر به خدمت پلیس درآمد. او هر روز با یک زنگوله راهی خیابان‌های شهر و دهکده‌های اطرافش می‌شد و مردم را از اخبار روز مطلع می‌کرد. جانینا یونگ، در مقام کارگردان و فیلمنامه‌نویس، قهرمانی را به تصویر می‌کشد که به‌رغم ظاهر معمولی‌اش با اطرافیانش بسیار فرق داشت.

سرگرمی عجیب آقای ریسی
قلمرو/ لهستان ۲۰۱۲

«قلمرو»، یک مستند ۱۴ دقیقه‌ای است که بارتوش کروهلک آن را نویسنده‌گی و کارگردانی کرده است. قهرمان اصلی این اثر کوتاه، «آقای یوجین» نام دارد که سال‌هاست مدیر موفق یک کمپانی تولیدی است. به‌رغم سن و سالش، آقای یوجین همچنان مثل یک نوجوان قیفاق و پرانرژی کارخانه‌اش را مدیریت می‌کند و شب‌ها که از سرکار به خانه برمی‌گردد خود را در سرگرمی غیرمعمولش رها می‌کند. کرولیک پیش از این مستندهای کوتاهی نظیر «فردا.../.../۲۰۰۹» و «سفر ۲۰۱۰/۱» را نیز کارگردانی کرده است.

Felstein & Sepulch Theaters سینما حقیقت
Tehran 10-17 Dec 2013
The 7th CINEMA VENITE Iran International Documentary Film Festival
۱۹ تا ۲۴ آذر ۹۲ تهران
سینما قلمرو - سینما سپیده

بین الملل

۱۴

شماره فیلم
دوستانه آژرمه ۱۲

فیلم بلند

مصیبت‌های مالی ناتمام

بدهی شرکت/ اتریش ۲۰۱۳

«بدهی شرکت»، یک مستند ۷۵ دقیقه‌ای است که اوا اکرت کارگردانی و نویسنده‌گی آن را برعهده داشته است. اکرت در این اثر نیمه‌داستانی، تصویری از گروه‌های شغلی ارائه می‌دهد که درآمد زندگی‌شان را از جیب افشار کم‌درآمد برمی‌دارند. در واقع، این اثر بلند به نمایش گردش پولی و دغدغه بدهی‌های مالی گروهی می‌پردازد که توان پرداختن بدهی‌های خود را ندارند و با این حال چاره‌ای دیگری نیز ندارند، جز این که به همین روش زندگی کنند. این فیلم در جشنواره‌های معتبری نظیر جشنواره «چشم‌انداز واقعیت نیون» و جشنواره فیلم فراز در سال ۲۰۱۳ موفق به کسب جوایز و افتخارات مختلف شده است.

آن روی سکه سرزمین آزادی

بیمه شدی؟ ایالات متحد ۲۰۱۳

این مستند ۸۹ دقیقه‌ای درباره راهپیمایی شمار زیادی از پزشکان و پرستاران آمریکایی است که در اعتراض به مرگ سالانه بیش از ۴۸ هزار آمریکایی به علت محروم بودن از خدمات درمانی به خیابان‌ها ریختند و توسط مأموران پلیس و نیروهای امنیتی دستگیر و روانه زندان شدند. مطالعات نشان می‌دهد بیش از ۴۸ میلیون آمریکایی فاقد بیمه‌درمانی هستند. نویسنده‌گی و کارگردانی این مستند تأثیرگذار را چون ریموند به انجام رسانده است.

7 CUT کاوش

ویژه نامه نشریه روزانه هفتمین جشنواره بین المللی فیلم مستند ایران - سینما حقیقت
 ۱۹ تا ۲۶ آذر ۹۲ تهران
 سینما فلسطین - سینما سیده
 The 7th CINEMA VERITE IRAN International Documentary Film Festival

در جست و جوی رابطه مجهول میان رئالیستی و مستند

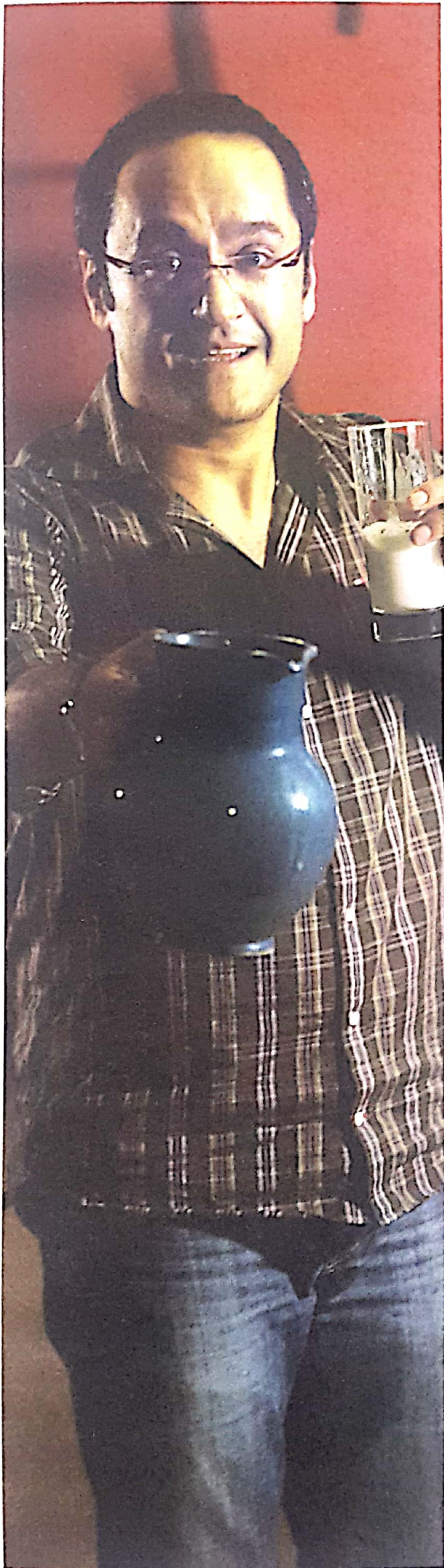
مروان طاهری
 Email: marwan7@gmail.com

عمر رئالیستی تلویزیونی در ایران زیاد نیست و تا همین چند سال پیش، اگر می خواستیم نمونه‌ای از این ژانر مثال بزینم شاید غیر از دوربین مخفی‌ها و بعضی مسابقه‌های تلویزیونی خانوادگی، به گزینه خاصی نمی‌رسیدیم. عمر این ژانر در دنیا به نزدیک ۷۰ سال می‌رسد و بیشتر از ۲۰ سال است که استفاده از آن در تلویزیون‌های کشورهای مختلف دنیا فراگیر شده. با این حال هنوز بحث درباره این که آیا رئالیستی را می‌توان در گروه سینمای مستند قرار داد، ادامه دارد و کارشناسان این عرصه به اجماع نظری در این باره نرسیده‌اند. برخی گسترده‌گی دامنه رئالیستی و به تبع آن سینمای مستند را علت اصلی این پلاتکلیفی می‌دانند و برخی دیگر معتقدند برخی از گونه‌های رئالیستی تلویزیونی می‌تواند با برخی از گونه‌های سینمای مستند همپوشانی داشته باشد.

انگ مستند واقع‌گرا بر پیشانی رئالیستی‌ها

محمد تهامی نژاد | پژوهشگر تاریخ، منتقد و مستندساز

در فرهنگ مک میلان (۲۰۱۰)، در مقاله واژه «مستند» نوشته شده: «مستند یک فیلم با برنامه تلویزیونی است که سروکارش با مردمان و حوادث واقعی است» تحت چنین تعریفی، برنامه گزارش خبری یا هواشناسی هم مستند محسوب می‌شود. فرهنگ مذکور، بر مبنای چنین تعریفی و در زیرمجموعه «بواع برنامه‌های تلویزیون و رادیو»، بعد از واژه‌هایی مثل تلویزیون مسجگاهی، گزارش کوتاه خبری، برنامه تلفظی در رادیو و تلویزیون، داکو در اما، داکو سبب، اخبار و توضیح دوباره واژه مستند به «رئالیستی تی‌وی» و «برنامه‌های گفت‌وگو محور و هواشناسی می‌رسد. فرهنگ مذکور «رئالیستی تی‌وی» را این گونه تعریف می‌کند: «برنامه‌های تلویزیونی که از بازیگران حرفه‌ای بهره نمی‌گیرد اما به صحنه‌پردازی رویدادها و موقعیت‌هایی واقعی می‌پردازد که مردمان عادی درگیر آن می‌شوند». بنابراین رئالیستی تی‌وی در ذیل مدخل و در گنج واژه مستند قرار گرفته است. چنین برنامه‌هایی با همگانی شدن تلویزیون به وجود آمد و آن را تلویزیون مستند بر واقعیت هم نامیده‌اند. این نوع برنامه که امروزه در دنیای تجارت، بیشتر با تکیه بر غرایب بصری و فرهنگی (مکان‌ها، حوادث و رفتارهای غریب و نادیده) و بازی برد و باخت و نمایش و گفت‌وگو و موسیقی به پیش می‌رود، سرگذشت طولانی‌ای داشته است. تلویزیون مبتنی بر زندگی واقعی، جبر نازه ای نیست الی فالت با مجموعه تلویزیونی «کنبد کمر» نخستین بانی رئالیستی تی‌وی شناخته می‌شود. «حقیقت یا شایع» نیز در دهه ۱۹۵۰ شروع شد و این دورا به عنوان آغازگران این شیوه می‌شناسند. هر دو اینها واقعیت‌های تصنعی موجود می‌آوردند تا ببینند عکس‌العمل مردمان معمولی نسبت به آنها چیست؟. رئالیستی تی‌وی‌ها در استودیوها فضا می‌شدند و گهگاه هم با تکنولوژی فیلم درمی‌آمیختند و به خارج کوتاه در مجله راهنمای تلویزیون (نوی گاید) در باره رئالیستی تلویزیونی نوشت «طولی نمی‌کند که این نوع کارها در طبق بندی مستند هم جای می‌گیرد و ما بر این نوع تلویزیون باید نام جدیدی بگذاریم. ما حالا آن را «رئالیستی تی‌وی» می‌نامیم». آنچه را مارگرت مید یک هنر تازه و رئالیستی تی‌وی، نامید با شکل رایج این اصطلاح در دنیای امروز بسیار تفاوت دارد. «رئالیستی تی‌وی» همان اولیه از جمله «یک خانواده آمریکایی» به مستندها بسیار نزدیک بودند اما از آن پس، انواع مختلف نمایش از جمله زندگی بی‌زوجه شده چندین غریبه باهم در خانه‌ای که زندگیشان توسط تلویزیون‌ها مشاهده می‌شود (مجموعه تلویزیونی برادر برگر - ۱۹۹۹)، تجربه آدمیان امروزی در یک روستای غسر حجری، نمایش‌ها و بازی‌های برد و باخت تلویزیونی، شوخی‌های فریب‌آمیز، استقرار در موقعیت‌های نرسناک، تاکتوها (برایله‌های گفت‌وگو محور) و... هم در زیرمجموعه آن قرار گرفتند.

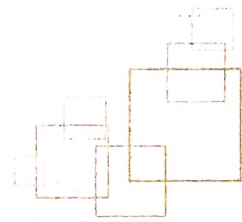

Is Reality Show a Kind of Documentary or Not?

Alda Talayan

aldatalayan@gmail.com

Reality shows (also known as reality television) is a genre that presents unscripted situations, documents actual events and usually features unknowns instead of professional actors. The genre began in earnest in the early to mid-1990s with shows such as *Number 28*, *The Real World* and *Changing Rooms*, then exploded as a phenomenon in the late 1990s and early 2000s with the global success of the series *Survivor* and *Big Brother*. These shows and a number of others (usually also competition-based) became global franchises. Documentaries, television news, sports television, talk shows and traditional game shows are usually not classified as reality television, even though they also feature non-actors in unscripted situations. In fact, there are still grey areas around what is classified as reality show.

When Mere Reality Is Forgotten in Some Documentaries

Getting away from the exact definition of documentaries is one of the most important points proposed by some members of the Selection Committee and Jury panel in this year's festival. Saeed Aboutaleb says, "The range of documentaries is such vast that even docudrama can be classified as a type of documentary". He also adds that the existing definition for documentary is very universal, but it is not limited.

Boundary between Documentary and Reality

Many experts believe that reality show can be considered in the domain of documentary and some believe that these two genres can overlap with each other. Saeed Aboutaleb explains, "I believe that reality show includes different subgenres. It's over a decade that the genre of reality has been created and includes various types. In fact, it can be said that reality is the common boundary between documentary and show genre".

Reality Show Programs in Documentary-style

In many "reality" show programs, camera shooting and footage editing give the viewer the impression that they are passive observers following people going about their daily personal and professional activities; this style of filming is often referred to as fly on the wall or factual television. Story "plots" are often constructed via editing or planned situations, with the results resembling soap operas—hence the terms docu-soap and docudrama. Documentary style programs give viewers a private look into the lives of the subjects.

Reality Competition in the Form of Game Shows

Another sub-genre of reality show is "reality competition" or so-called "reality game shows," which follow the format of non-tournament elimination contests. Typically, participants are filmed competing to win a prize, often while living together in a confined environment. In many cases, participants are removed until only one person or team remains, who/which is then declared the winner. Usually this is done by eliminating participants one at a time, through either disapproval voting or by voting for the most popular choice to win.